

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

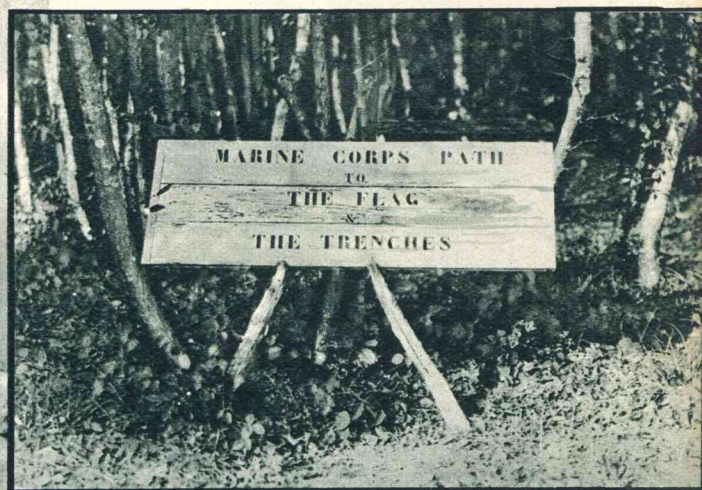
REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE DIRIGENT VAN HET VERKEER TE ROME

In de bosschen nabij Soissons:
een wegwijzer naar de loopgraven.

OP DE SLAG

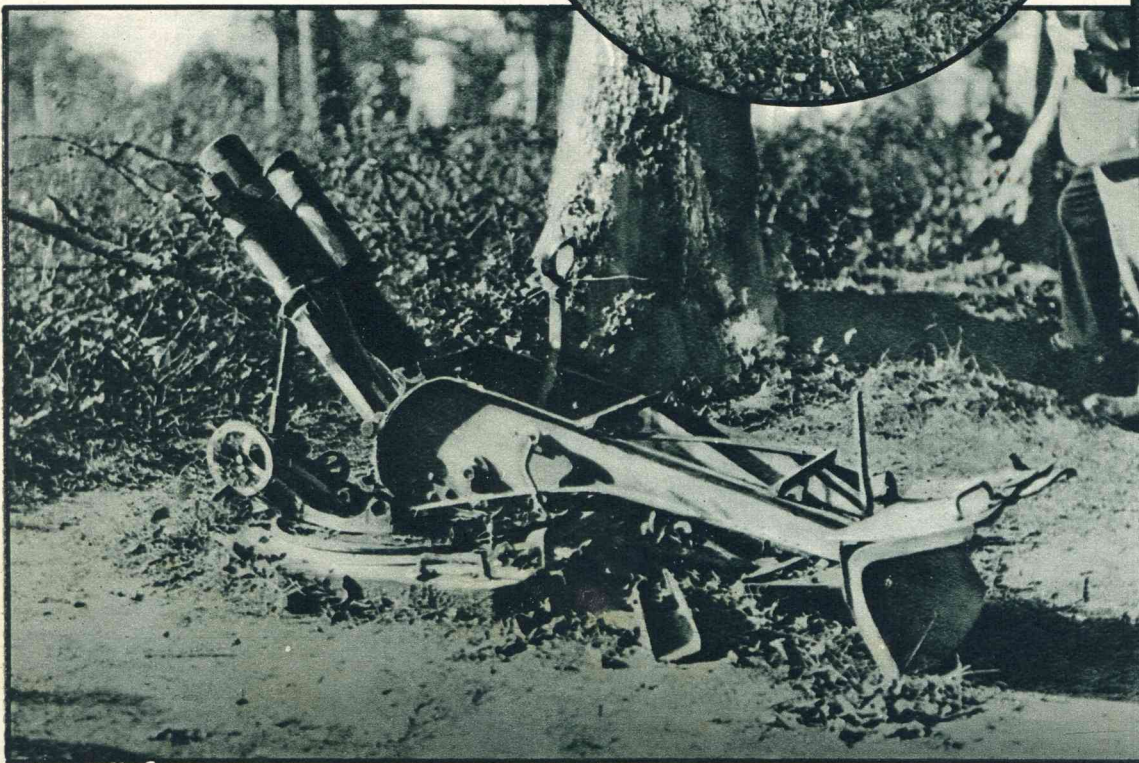
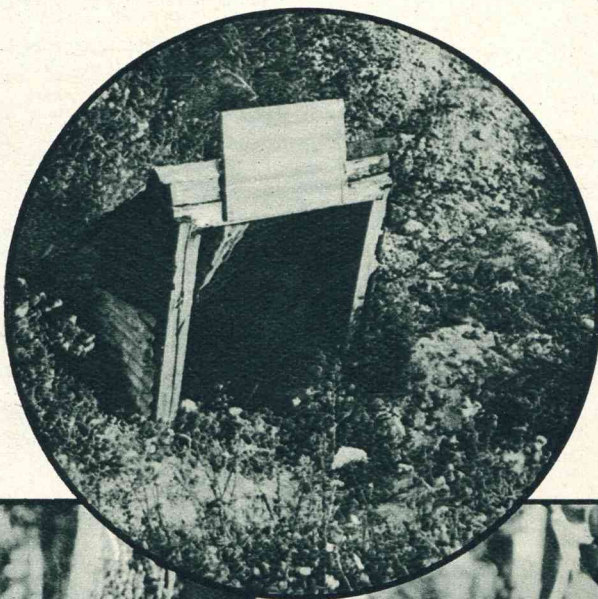
Een stukgeschoten boom met rasterwerk om-
geven in het „openlucht-oorlogsmuseum”.

Verboden toegang voor toeris-
ten. Een schuilplaats, waarin
nog lijken liggen, die nog steeds
niet geborgen kunnen worden
met 't oog op ontploffingsgevaar.

Een mijnenwerper in het bosch van
Belleau — nog altijd „in stelling”.

Een wandeling over granaattrechters naar „Hoogte 108”,
een heuvel in Noord-Frankrijk, op de stafkaarten aldus
aangeduid, om welks bezit hevig gevochten is.

Den 11en November 1918 — vijftien jaar gele-
den — teekenden de Duitsche Rijksdagaf-
gevaardigde Erzberger en de Fransche opper-
bevelhebber Foch in een spoorwegwagon, eenige
kilometers achter het front op dood spoor gereden,
den wapenstilstand, die een einde maakte aan den
rampzaligen volkerenstrijd, welke onder den naam
van „De Europeesche Oorlog” in de geschiedenis be-
kend zal blijven. Nog bijna een jaar zou het duren
alvorens te Versailles de definitieve vrede werd
gesloten. Nog langer, tot op den dag van heden,
zouden de gevolgen van deze titanische worstel-
ling zich doen gevoelen; revoluties en economische
moeilijkheden hebben in de verschillende landen

De schaduw van het naamloze soldatengraf.

grote beroeringen veroorzaakt en, zonder resul-
taat, trachtte de Volkerenbond de bestaande
kloven te overbruggen.

Ook de „zichtbare wonden” van den oorlog zijn
nog niet geheeld. Van de slagvelden in Frankrijk,
België, Oost-Pruisen en op den Balkan en aan het
Isonzofront zijn er nog vele intact, dat wil zeggen,
heele landstreken zijn, door de verwoestingen al-
daar tijdens den oorlog aangericht, onbruikbaar
geworden voor iets anders dan . . . herinnering. In
sommige gevallen liet men de plaatsen waar ver-
bitterd was gevochten opzettelijk in den toestand,
waarin zij bij het sluiten van den wapenstilstand
verkeerden, ter . . . waarschuwing. Dat die waar-
schuwing dikwijls meer bedoeld was als opwekking
om paraat te zijn voor een nieuwen oorlog, dan als
afschrikwekkend voorbeeld, kan helaas niet worden
geloochend.

Erger is het, dat uit de oorlogsherinneringen
vaak een „zaakje” werd gemaakt. Men speculeerde
op den lust tot griezelen van het publiek en op de
nieuwsgierigheid van hen, die den oorlog slechts
van „hooren zeggen” kenden. Heele slagvelden liet

Bazars met oorlogssouvenirs maken in het reisseizoen goede zaken.

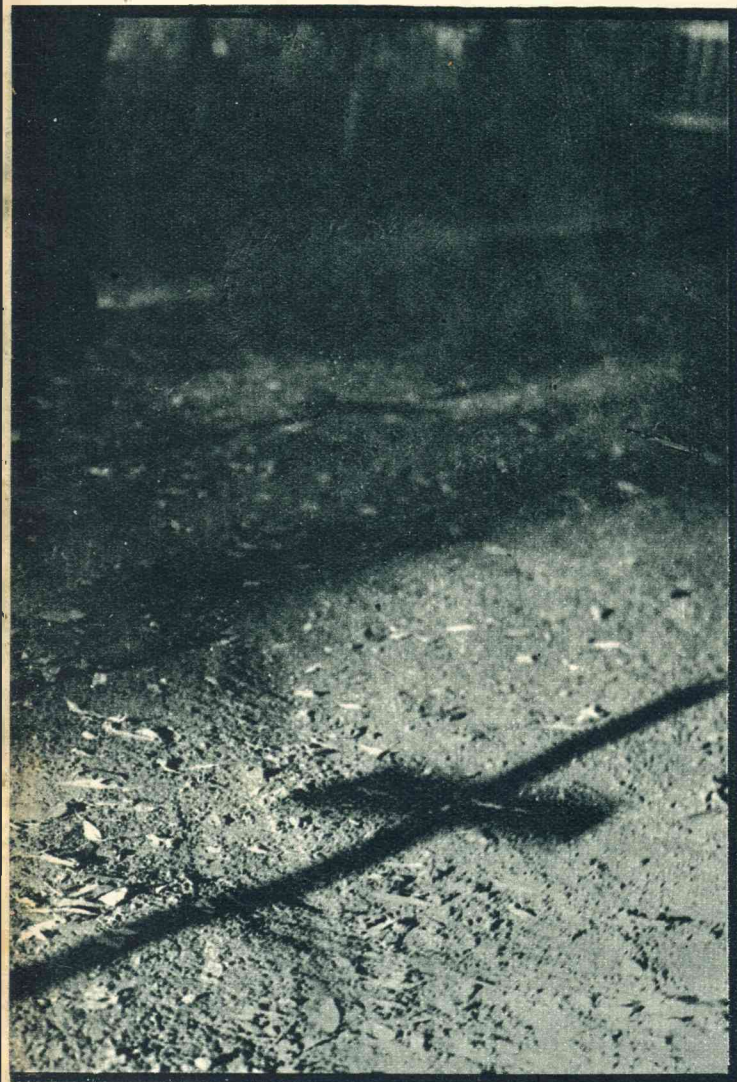

Vanuit de steden in de Noordelijke Fransche provincies rijden autocars de nieuwsgierigen naar de slagvelden van 1914-1918.

Onder de bezoekers bevinden zich vele Britsch-Indiërs die zooals deze heer vaak ijverig aantekeningen maken.

VELDEN VAN DEN GROOTEN OORLOG

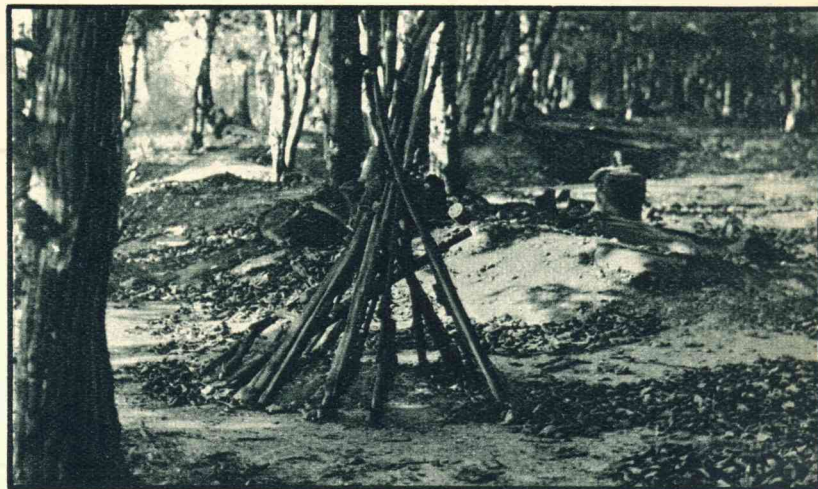

teruggeslagen; er zijn er wellicht ook bij, die zelf in de hel van granaat- en trommelvuur hebben moeten leven.

En verschillend naar ieders geaardheid zal dan ook de indruk zijn, dien 'n slagveldbezoek maakt.

Maar ongetwijfeld zal bij velen ook de gedachte opkomen, dat de werken des vredes schooner en verhevener zijn dan het oorlogsbedrijf.

Mocht dat besef meer en meer doordringen! Dan waren de vooruitzichten voor een langdurigen vrede niet zoo somber als op het oogenblik het geval is.

Duitsche geweren aan rotten in het bosch van Belleau.

men ongeschonden, of om den bezoekers het vreeselijke van een oorlogsramp duidelijk voor oogen te stellen, of om hun het genoegen van een kleine sensatie te bezorgen.

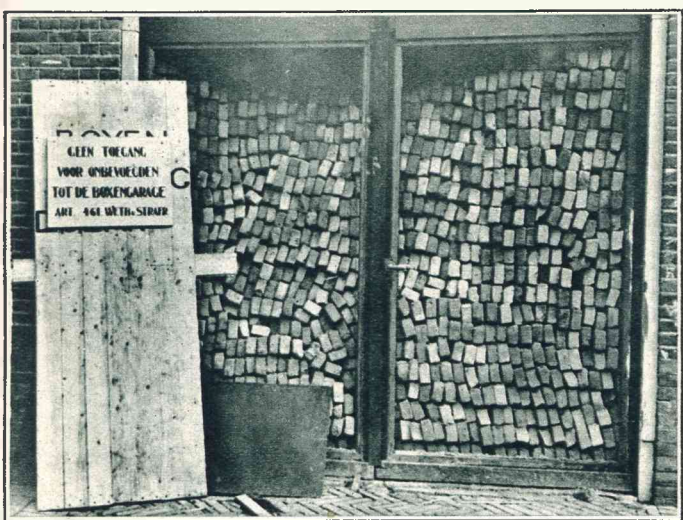
Ieder jaar worden de gevechtsterreinen in Noord-Frankrijk nog door 'n groote menigte bezocht.

Met welke bedoelingen komen de menschen daar? Er zijn er bij, die door niets anders worden gedreven dan door dezelfde nieuwsgierigheid, waarmede zij naar een auto-ongeval blijven kijken; er zijn er bij, die met wraakgevoelens de plaats bezichtigen, waar de aan hun land vijandige troepen werden

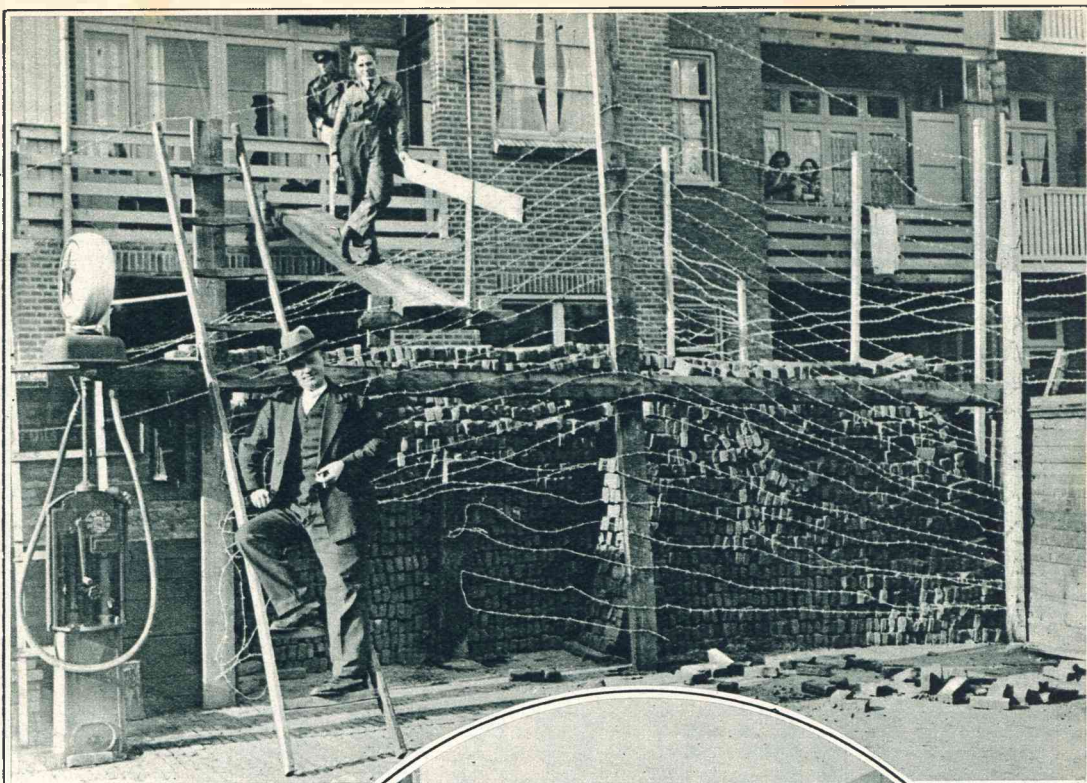
Prikkeldraadversperringen voor de loopgraven. Vaak vindt men er nog lappen van uniformen aan hangen.

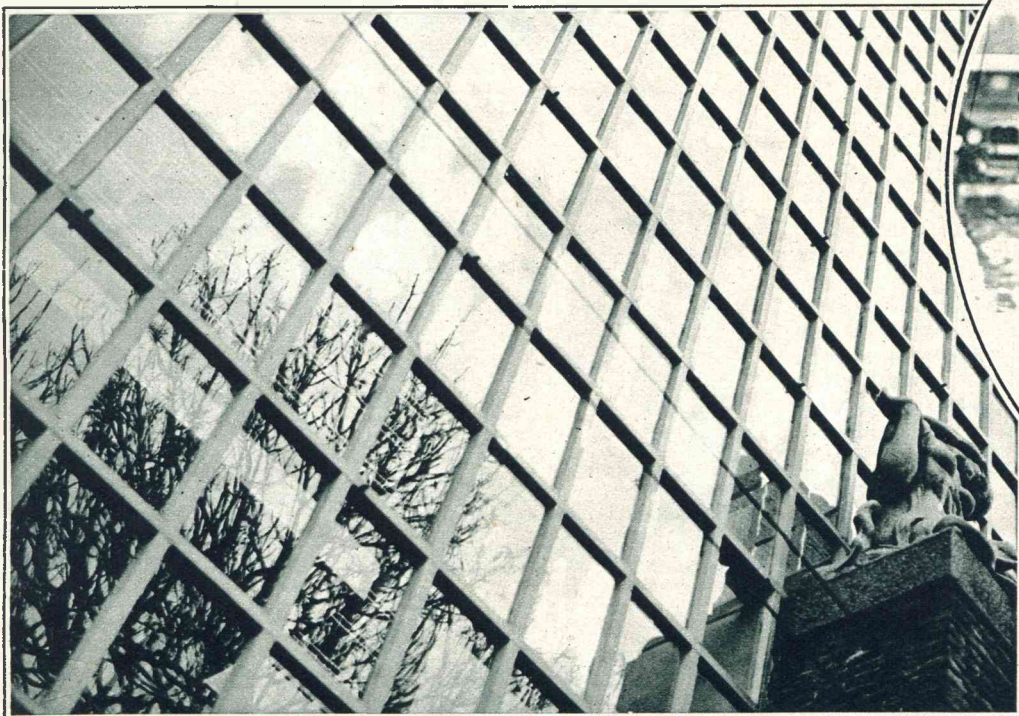
In de Leimuidenstraat in West ontstond een kwestie tussen huurder en verhuurder. De eerste kon zijn woning slechts bereiken door middel van 'n ladder.

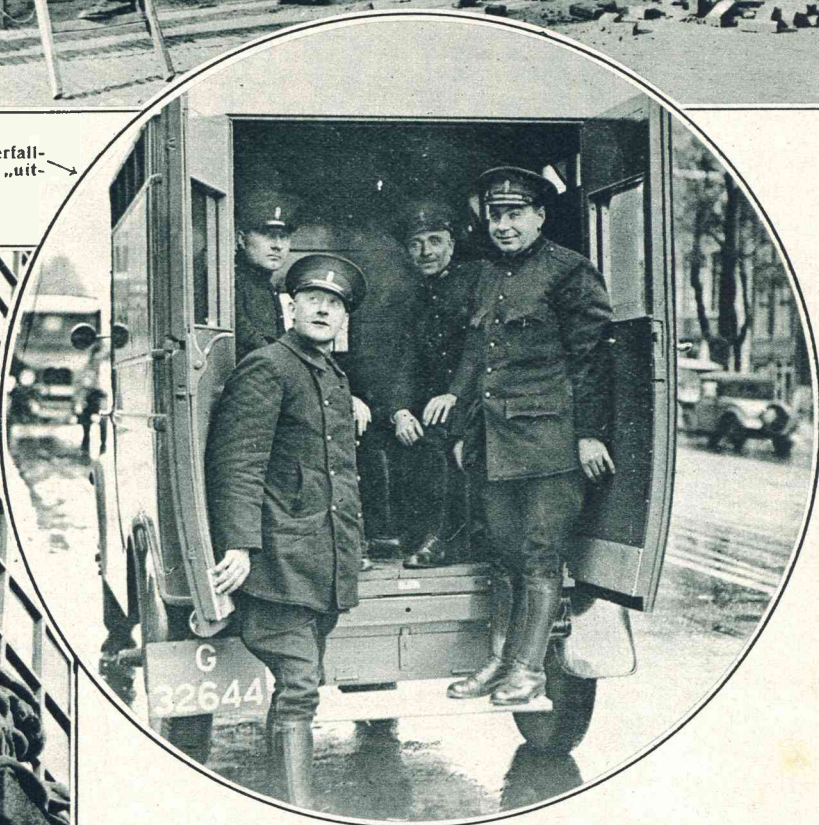
terwijl de ingang tot het onderstuk met steenen werd gebarricadeerd.

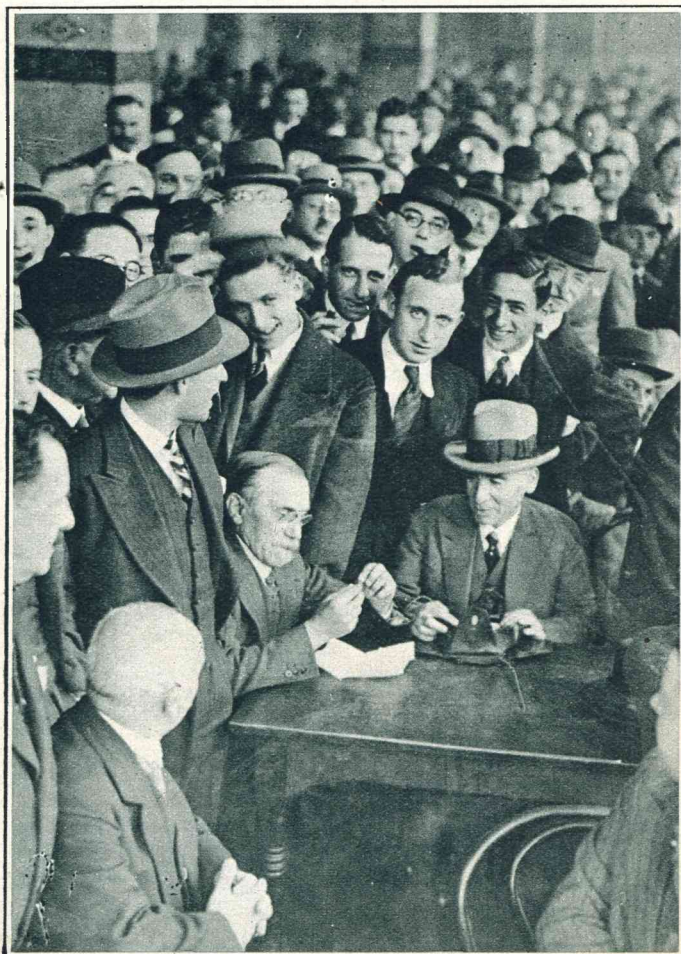
Een kijkje in het trappenhuis van het nieuwe geologisch laboratorium aan de Muidergracht, dat zijn voltooiing nabij is. 't Gebouw is versierd met beeldhouwwerk van Hildo Krop.

Amsterdam heeft thans ook zijn „Überfall-commando". Een der pas aangeschafte „uitruk-wagens" voor het bureau Overtoom.

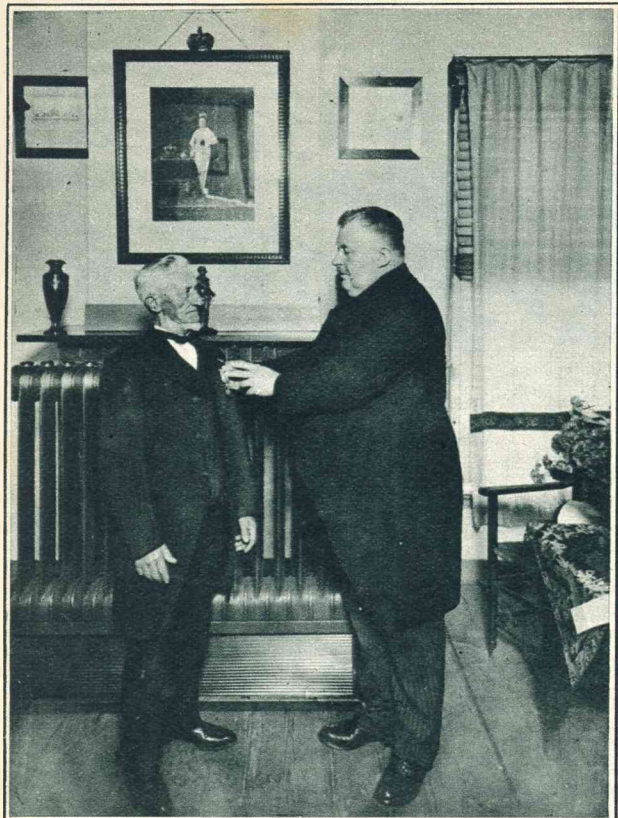

In de „Beurs" werd een Diamantweek georganiseerd om de opleving in den diamanthandel te helpen bevorderen.

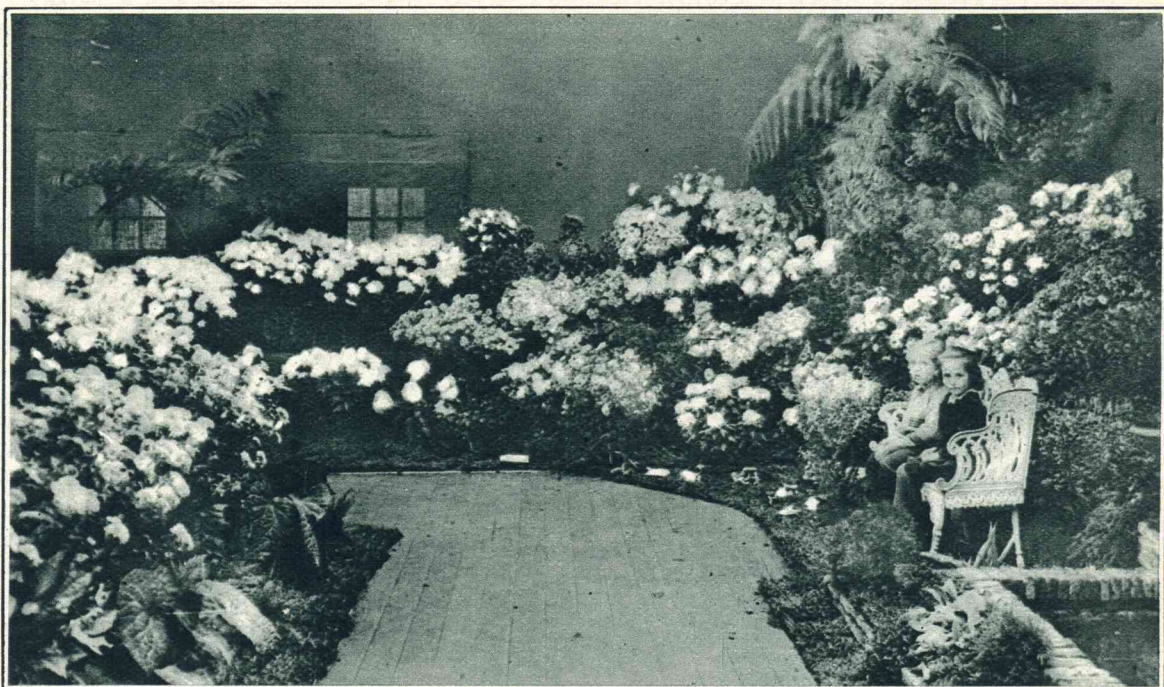

Het nieuwe signaalsysteem tusschen Leidscheplein en Koningsplein brengt mede, dat de voetgangers in zijn geheimen grondig moeten ingewijd zijn om veilig den overkant te bereiken. — Onderricht door een verkeersagent.

De heer A. Ham vierde zijn gouden jubileum als secretaris van het polderbestuur Wijdenes-en-Oosterleek. Burgemeester G.J. de Goede spelt den jubilaris de gouden medaille der Oranje-Nassau-orde op de borst.

In hotel Hamdorff te Laren werd een bloemententoonstelling gehouden, georganiseerd door de afd. Naarden-Bussum van de Kon. Ned. Mij. van Tuinbouw en Plantkunde. Een fraai hoekje van de expositie.

UIT STAD EN LAND

Te Heemstede overleed de dichter A. van Collem. Op de Israelitische begraafplaats te Muiderberg werd zijn stoffelijk overschot ter aarde besteld.

Met de „Marnix van St. Aldegonde" arriveerde de eerste proefzending Javaansche bananen. De Rijkstuinbouw-consulent bij 't opmeten van de temperatuur in de koelcel.

Twee studenten uit Leiden reden met hun auto in de Haarlemmervaart. Zij konden worden gered en het voertuig werd later op het droge gebracht.

Het echtpaar H. Hali-Bakker, Wagenaarstraat 128^{III}, viert 30 November zijn 40-jarig huwelijks.

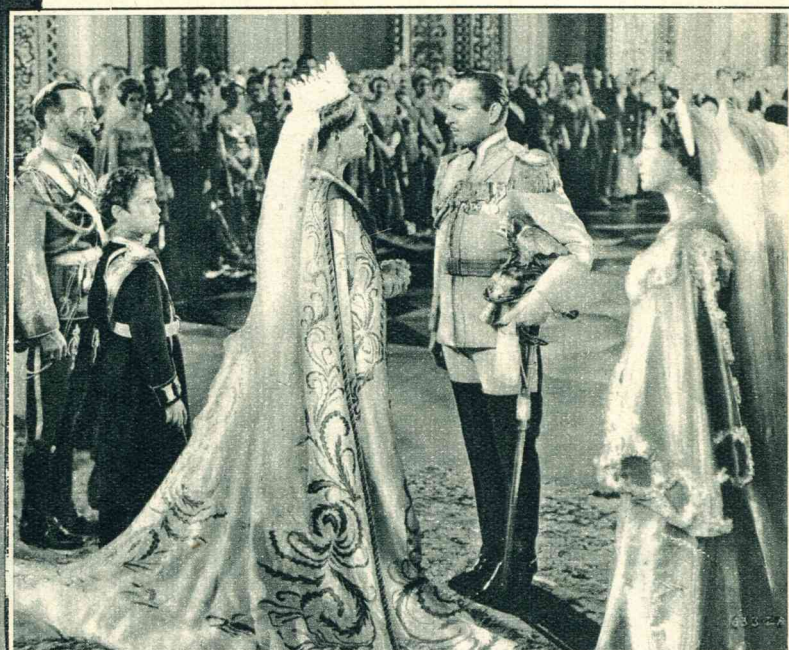
Rasputin en de keizerin

Met groote belangstelling is naar de komst van deze film uitgezien, omdat zij de geschiedenis van een der wonderlijkste menschen dezer eeuw in beeld brengt. Rasputin, de man die een der directe oorzaken werd van den val van het Russische vorstenhuis, en die als een onheilspellende demon achter den troon stond en veler ongeluk werd, kon waarschijnlijk moeilijk beter worden uitgebeeld dan door een ras-acteur als Lionel Barrymore. Hij maakt van Rasputin zoo'n afschuwelijk mensch, dat men moeilijk nog in het bestaan ervan kan gelooven. De Metro Goldwyn Mayer, welke deze film vervaardigd heeft, heeft zooveel mogelijk het verband tusschen het Czarenhuis en Rasputin willen duidelijk maken en het particuliere leven van Rasputin op den achtergrond gehouden. Verder heeft men het afschuwelijke einde van dezen zonderlingen monnik via een ijzeren staaf laten plaats vinden en niet door een kogel, zooals het historisch moest zijn. Overigens zijn er prachtige gedeelten van massa-regie, terwijl in het bijzonder een authentiek stukje film opvalt, dat tijdens een der opstanden werd opgenomen en hier ingelascht.

Barrymore aan het ziekbed van den Tsarevitsch (kroonprins)

Grootvorst Paul, de groote tegenstander van den intrigeerenden monnik, in gesprek met de Czarina.

Lionel Barrymore als Rasputin.

Hier staat
de naam!

Aan de achterzijde van elke Droste-bonbon. Als U daar maar op let, bent U er altijd van verzekerd, dat U de echte *Droste kwaliteits-bonbons* ontvangt voor den door U betaalden prijs. Alleen aldus gesigeneerde bonbons waarborgen U de bekende, nimmer afwijkende Droste-kwaliteit.

Droste
ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

Nieuw middel tegen ontsierende HAARGROEI

Groote
uitvinding van
een
Engelsch geleerde

Thans kunt U in 3 minuten voor altijd van den last van overmatig haar af zijn en zachte, blanke armen krijgen zonder een spoor van haargroei. Wenlo-Wit, de wonderbaarlijke nieuwe uitvinding van een Engelsch scheikundige, lost de keratine in het haar en de haarwortels op. Het haar valt uit als bij tooverslag. Wenlo-Wit is thans verwerkt in de Nieuwe Witte Vieto — een witte crème, heerlijk geperfumeerd. Let op de woorden Nieuwe Witte Vieto op het etiket. — In tuben van f 0.75 en groote tuben à f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Grafis Ongevallenzekerings

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Doktoren waarschuwen moeders, nooit babykleertjes met scherpe zeepen te wasschen. Dit kan de teere huid pijnlijk aandoen. De veilige weg om alle babygoed te wasschen is met de zachte, zuivere Lux.

Is 't veilig
in water
't is veilig
in Lux

LX-40.

Ondanks huishoudelijk werk verzorgde handen

door **NIVEA**

Nivea —
voor de huid
even goed 's winters
als 's zomers.

Na een warm bad
Nivea-Olie tegen droge
en springende huid
over het heele lichaam.

Nivea-Olie: 75 en 120 Ct.
Nivea: van 20 tot 90 Ct.
Beiersdorf N.V., Amsterdam-C.

U weet het immers zelf reeds, Mevrouw; bij huishoudelijk werk kunt U Uw handen niet altijd ontzien. Desondanks kunnen zij er verzorgd, zacht en fraai uitzien. Wrijft U gezicht en handen elken avond flink in met Nivea; een teer en fijn waas zal Uw huid mooier maken en het dagelijkse werk zal Uw handen niet aantasten.

V o o r o n z e l e z e r e s s e n !

Een mode-album voor 2 kwartjes !

Het aangekondigde mode-album „Winterweelde“ is thans uitgekomen en verkrijgbaar gesteld tegen den voor onze abonné's uitzonderlijk lagen prijs van slechts **f 0.50** (voor niet-abonné's bedraagt deze f 1.—). Reeds thans bereiken ons tal van tevredenheidsbetuigingen en lofprijzingen omtrent deze schitterende uitgave. Dit verwondert ons niet, aangezien de inhoud zoowel als de uitvoering inderdaad niets te wenschen overlaten. **Weet U dat in dit album niet minder dan ca. 160 exclusieve modellen voorkomen, waarvan, voor onze abonné's, patronen worden verkrijgbaar gesteld tegen de geringe vergoeding van slechts f 0.20 of f 0.35 ?!**

U kunt zich deze kostbare premie aanschaffen door bemiddeling van onze bezorgers, agenten of op ons kantoor (ook na telefonische aanvraag) alwaar het album voor belangstellenden ter inzage ligt. De levering geschiedt uitsluitend na betaling van het verschuldigde bedrag.

Een zeer praktische handleiding voor het gebruik van deze patronen stellen wij voor f 0.15 beschikbaar.

Wij raden eenieder, die op dit kostelijk werk prijs stelt, dringend aan, met het aanschaffen hiervan niet te lang te wachten!!

PATRONEN KANTOOR

NASSAUPLEIN 1

HAARLEM

Mantels - Mantelcostuums
Avondjaponnen en Japonnen **35 ct.**

Rokken - Blouses - Avondjasjes
Sjaals - Bontkragen - Kinderkleeding **20 ct.**

De MEDEPLICHTIGE

door
Cecil Dorrington

Er hing een ernstig zwijgen in het bureauvertrek, toen inspecteur Wells binnentrad. Sir Lindsay, de chef van Scotland Yard, speelde nerveus met een presse-papier. De president van de Engelsche Bank, sir Harlow, blikte onrustig in het rond. En mr. Gable, de chef van Laverstoke's papier-fabrieken, zat met gebogen hoofd te peinen. Op het bureau-ministre lag een aantal vijfponds-bankbiljetten.

„Een ernstige zaak, Wells; wil je deze biljetten eens onderzoeken?” ontving sir Lindsay den inspecteur.

Wells haalde een loupe te voorschijn. Stuk voor stuk onderwierp hij de bankbiljetten aan een scherp onderzoek. Hij wijdde de meeste aandacht aan de papieroort. Het patroon van de vijfpondsbiljetten is zeer eenvoudig en voor een vakman gemakkelijk na te maken. Maar het papier wordt vervaardigd volgens een zoo ingewikkeld procédé, dat het zelfs in vakkringen onmogelijk wordt geacht de samenstelling ervan na te gaan.

Met een schouderophalen schoof de inspecteur de biljetten van zich af. „Allemaal echt, papier van Laverstoke,” besloot hij zijn onderzoek.

„Valsch!” viel de president van de Bank zenuwachtig uit. „Hier heb ik de echte biljetten uit onze kluis, zij dragen dezelfde nummers als die, welke u onderzocht hebt. Het feit, dat zelfs een deskundige als u er in vliegt, bewijst, hoe meesterlijk deze vervalsching is.

„Maar dat papier dan?” vroeg Wells verbluft. „Is het geheim ontdekt of...” Hij keek vragend den chef van Laverstoke aan.

Mr. Gable knikte bevestigend. „Gestolen, inspecteur,” vulde hij somber aan.

„Bij de drukkers.... Waterloo and Son?” viel Wells verrast uit.

„Neen, bij ons. Sinds de laatste controle is er een heele rol verdwenen. Voldoende papier om voor miljoenen ponden valsche biljetten aan te maken.”

Wells fronste de wenkbrauwen. „Een heele rol verdwijnt niet ongemerkt door de fabriekspoort,” merkte hij op.

„Neen, zeker niet,” antwoordde mr. Gable. „De bewaking is scherp en de visitatie zeer streng. Het personeel is al jarenlang in dienst en sporen van inbraak hebben de detectives van de Bank niet gevonden. Wij staan dan ook voor een raadsel. De papiervoorraad werd negen weken geleden voor het laatst gecontroleerd. Tot de laatste snipper toe was verantwoord in de boeken. En toen eergisteren de detectives van de Bank den voorraad kwamen opnemen, omdat er valsche biljetten in omloop waren, bleek er een heele rol verdwenen te zijn.”

Wells floot even. „Wat is het gevoelen van sir Laverstoke omtrent deze raadselachtige geschiedenis?” vroeg hij.

Mr. Gable haalde de schouders op. „Sir Laverstoke ligt al twee maanden ziek. Hij lijdt aan een abces in de ingewanden en zijn leven hangt nog maar aan een draad. Vanzelfsprekend kan hij zich geen oordeel vormen hoe het misdrijf gepleegd kan zijn.”

Wells zat er onmiddellijk „in”. En hij tastte zonder aarzelen naar den sleutel van het geheimzinnige misdrijf. „In elk geval is het zeker, dat de vervalscher een medeplichtige in de fabriek moet hebben gehad, die hem het kostbare papier in handen heeft gespeeld,” stelde hij vast. „Heeft u niet de minste aanwijzing, zelfs geen vermoeden wie hier de hand in kan hebben gehad?”

„Neen, noch sir Laverstoke, noch ik koester

een schijn van verdenking tegen iemand,” antwoordde Gable op beslist toon.

Wells knikte. Met een vragenden blik wendde hij zich tot zijn chef. „Ik veronderstel, sir, dat het in uw bedoeling lag mij het onderzoek op te dragen?”

„Ja, ja, de afdeeling falsificaties is het meest competent,” antwoordde sir Lindsay.

De inspecteur dankte met een hoofdbuiging. „Dan reken ik op de medewerking van mister Gable,” wendde hij zich tot den chef van Laverstoke. „Heeft u misschien een of ander baantje vacant in de fabriek? Maar ik moet voldoende vrijheid hebben om me te bewegen.”

Mr. Gable lachte. „U wilt een beetje spionneeren? Welnu, dan is u aangesteld tot verificateur. Een betrekking die u gelegenheid geeft, de heele fabriek rond te dwalen zonder argwaan te wekken.”

Wells ging heen. Tegen het invallen van de duisternis arriveerde hij in Hydle, het dorpje bij Winchester, waar Laverstoke's fabrieken gevestigd zijn. Hij vond er maar een bescheiden hotel. Op het punt er binnen te gaan, ontdekte hij aan 'n naast gelegen huis 'n uithangbordje: „Pension te huur”. Wells prefereerde een rustig familie-pension boven een hotel en zonder aarzelen besloot hij er zijn intrek te nemen.

Mrs. Comorth, de pensionhoudster, was een spraakzame oude dame. Binnen twee minuten wist Wells, dat zij sinds 1899 oorlogsweduwe was en dat het slecht ging met het pension. Haar laatste gasten waren drie dagen geleden vertrokken, een paar charmante jongelui, broer en zuster. Zij hadden hun heele vacantiemaand in Hydle doorgebracht en beloofd het volgend jaar terug te zullen komen.

Wells schonk weinig aandacht aan haar vrouwelijke mededeelingen. Hij huurde twee van de drie vertrekken, die het pas vertrokken paar in gebruik had gehad en betaalde een maand huur vooruit.

Nog denzelfden avond bracht hij een bezoek bij sir Laverstoke. De oude heer was doodziek en blijkbaar diep onder den indruk van de schande, die door den diefstal over de oude firma gekomen was.

„Langer dan een eeuw heeft de firma de Bank of England bediend, zonder dat er ook maar een snipper papier verloren is geraakt,” klaagde de oude heer met een zwakke stem. „En thans is de naam voorgoed te schande gemaakt.”

„Kom, kom, zoo zwaar moet u de geschiedenis niet opnemen,” troostte Wells. „Zeker, de zaak is ernstig genoeg, maar de noodlottige gevolgen voor de Bank zijn wellicht nog grootendeels te voorkomen. Men brengt niet in tijd van een of twee maanden voor miljoenen aan vijfpondsbiljetten in omloop. Wij kunnen eerst spreken van een ramp, als de daders onvindbaar blijven.”

De zieke kreunde. „Doe uw best, inspecteur. Ik vernam van mister Gable, dat de Bank duizend pond op de arrestatie van de daders stelt. Ik voeg er nog vijf duizend pond bij. En als mijn inlichtingen u soms van dienst kunnen zijn...”

Wells knikte. „Ik ben hier gekomen om u een en ander te vragen, sir. In de eerste plaats zou ik graag weten, hoe u denkt dat de diefstal gepleegd kan zijn.”

Sir Laverstoke schudde het hoofd. „Ik kan me er eenvoudig geen denkbeeld van vormen, inspecteur. Er is niemand tegen wien ik verdenking kan koesteren. Het keldermagazijn is gesloten met een kluisdeur en de weinige vensters zijn zwaar getralied. De detectives van de Bank hebben geen spoor van een inbraak gevonden en toch moet het papier ontvreemd zijn uit het magazijn. Uit de fabriek kan zelfs geen snipper worden meegenomen. dagelijks worden de werklieden voor zij naar huis gaan gevisiteerd.”

„En onder wiens beheer staat het magazijn?” informeerde Wells nieuwsgierig.

„Rechtstreeks onder het beheer van den directeur, in dit geval mister Gable. Als er papier naar Londen vervoerd moet worden, geeft hij den sleutel van de kluis aan den magazijnmeester af, die in het bijzijn van den chef-boekhouder en den expeditiechef de deur opent. Vóór 't papier de fabriekspoort verlaat, wordt de hoeveelheid driemaal gewogen en geteld, zoodat fraude absoluut uitgesloten is.”

„Alleen mister Gable is dus in staat, zonder te worden gecontroleerd in de magazijnen te komen,” constateerde Wells nadenkend.

Sir Laverstoke maakte een beweging van schrik. „Die verdenking kunt u gerust loslaten,” sprak hij, met zooveel beslistheid als de kracht van zijn stem toeliet. „Gable is mijn rechterhand en absoluut betrouwbaar. Hij leeft heel solide en hij verdient een ministers-salaris. Hij heeft bovendien de zekerheid, dat hij mij in de directie opvolgt. Waarom zou hij dus stelen? Hij heeft trouwens in den loop der jaren veel betere gelegenheden voor zoo'n misdrijf kunnen benutten. De kluisdeur is vorig jaar pas gebouwd, juist op zijn aandringen. Voor dien tijd had iedere arbeider ongecontroleerd toegang tot den kelder. Ik was altijd veel afwezig en er is nooit het minste op Gable's beheer en voorzichtigheid aan te merken geweest.”

De zieke wachtte even om op adem te komen. „Ik moet wel met alle mogelijkheden rekening houden,” hernam Wells. „Een andere is bijvoorbeeld, dat mister Gable den sleutel slordig heeft opgeborgen en dat deze in handen van een onbevoegde is gekomen.”

De oude heer schudde beslist ontkennend het hoofd. „Uitgesloten, inspecteur! Ik ken Gable, hij is accuraat tot in de minste kleinigheden. Daarenboven wordt de sleutel in de brandkast geborgen. Hij wordt er alleen uitgenomen als er papier moet worden verzonden naar Waterloo and Son, dat is twee- of driemaal in het jaar.”

Wells staakte zijn ondervraging, de zieke werd moe. En hij begreep daarenboven, dat de inlichtingen van sir Laverstoke hem toch niet op het spoor van den dader zouden brengen. Al zijn hoop bleef nu gevestigd op een minutieus onderzoek in de fabriek en controle van het personeel. Een taak, die hij den volgenden morgen met veel ambitie opvatte.

Mr. Gable stelde hem aan den afdeelingsschef voor als den tweeden verificateur. Vervolgens leidde hij hem zelf de afdeelingen rond. En tenslotte bracht hij hem volledig op de hoogte met den gang van het bedrijf.

Wells slenterde dien dag maar wat rond. Hij volgde den loop der werkzaamheden en bestudeerde de personen, die aan het hoofd stonden van de vitale deelen van het bedrijf. Hij maakte een praatje met den portier en met de kantoorbedienden. Zelfs de werkvrouwen hadden zijn belangstelling. Maar het meest interesseerde hij zich voor de personeellijst. Hij constateerde, dat er in dertien

maanden geen mutaties bij het personeel waren geweest en verzocht mr. Gable, hem nog denzelfden dag een lijst te willen geven van de namen en volledige adressen van alle werknemers.

Zoodra de werklieden 's avonds vertrokken waren, maakte hij met mr. Gable een rondgang door de heele fabriek. Hij onderzocht elk venster en elke deur, waarvan het nut maar problematisch was, zooals Gable lachend opmerkte. Maar op de zolderverdieping beleefden zij een kleine sensatie: een gebroken dakruit, waarvan elke scherf zorgvuldig uit de sponning verwijderd was....

„Verdacht,” mompelde Wells. Hij wendde zich tot zijn geleider. „Weet u hier iets van, mister Gable?”

De ander keek verbaasd naar de scherven. „Niets, inspecteur; er is me niets gemeld, anders was de ruit er allang weer ingezet.”

„En hebben de detectives van de Bank dit niet opgemerkt?” vroeg Wells scherp.

Mr. Gable schudde het hoofd. „Die zijn hier niet geweest, sir. Zij hebben alleen de kluisdeur en de kelderblindeering onderzocht op sporen van inbraak.”

Wells haalde geërgerd de schouders op. „Ezels,” mompelde hij. Uit zijn zak haalde hij een trommel-tje met zwartgekleurd stuifmeel en een loupe. Zorgvuldig bestoof hij de glasscherven, die onder het venster lagen. Stuk voor stuk begon hij ze met zijn loupe te onderzoeken, terwijl mr. Gable geïnteresseerd toekeek.

Wells wierp de laatste scherf achteloos weg. „Geen spoor van vingerafdrukken; de man die dit zaakje op touw heeft gezet heeft met gummihandschoenen gewerkt.”

Mr. Gable keek hem verwonderd aan. „Wien bedoelt u, sir?”

Wells gaf hem geen antwoord, hij hing uit het dakvenster gebukt. Plotseling trok hij zich terug. Hij wenkte mr. Gable en wees hem met een zonderlingen blik naar den bliksemafleider.

„Een spoor, mister Gable. Hierlangs is de dader naar boven geklommen, deze leiding is sterk genoeg om zelfs twee man te houden. De man heeft het venster gebroken en de scherven zorgvuldig verwijderd. Zoo kwam hij in de fabriek....”

„En toen?” vroeg mr. Gable, ademloos van verbazing.

Wells lachte. „Kom, we zullen eens naar het kantoor gaan,” antwoordde hij opgewekt.

Zij gingen samen naar beneden, Wells handenvrijvend en mr. Gable verwonderd achter hem aan. In het kantoorvertrek plaatste Wells zich wijsbeens voor de brandkast. Hij grinnikte, de kast was van een verouderd model en door een geroutineerd slotenmaker gemakkelijk zonder geweld te openen.

„Sir Laverstoke mocht zich daar wel een modern meubel voor aanschaffen,” sprak hij.

„Dat heb ik hem jaren geleden reeds gezegd,” antwoordde mr. Gable. „Maar wat bedoelt u eigenlijk met die opmerking, inspecteur?”

Wells keek hem nadenkend aan. „Dit verouderd model laat een theorie toe, mister Gable,” antwoordde hij. „De toedracht van den geheimzinnigen diefstal begint zich af te tekenen. Weliswaar flauw, maar toch duidelijk genoeg om er op door te gaan. Er is een inbraak gepleegd, dat staat vast. Het doel daarvan was, den sleutel van den papierkelder te bemachtigen. De inbreker moet hebben geweten, dat de brandkast hem geen moeite zou opleveren, anders had hij al die gevaren niet getrotseerd. Hij heeft de kast geopend en den sleutel van de kluisdeur weggenomen. De diefstal van de rol bankpapier was toen nog slechts kinderwerk.”

Mr. Gable keek hem ten hoogste verrast aan. „Toegegeven, sir, maar hoe bracht hij het papier naar buiten? Dan moet de nachtwaker, die voortdurend om de fabriek surveilleert, toch ook in het complot zijn geweest.”

Wells knikte. „U raadt precies mijn gedachten, mister Gable. We hebben een spoor en dat zal ik vasthouden. Wees zoo goed en spreek met niemand over onze ontdekking.”

Zwijgend verlieten zij de fabriek. Op den weg naar het dorp vroeg Wells inlichtingen omtrent den man, die 's nachts de terreinen bewaakte. Mr. Gable liet zich in gunstigen zin over hem uit. Hij twijfelde blijkbaar aan zijn schuld, de man was reeds dertig jaar in betrekking en hij had nimmer reden tot ontevredenheid gegeven.

Wells hoorde alles zijgend aan. Bij zijn pension

nam hij met een handdruk afscheid. Gedurende den maaltijd ging hij alle feiten nog eens na. En aan de hand daarvan kwam hij tot een vrij volledige constructie van het gepleegde misdrijf.

Het was ondenkbaar, dat de bankbiljetten-vervalscher onder het personeel school. Een typograaf of teekenaar, die bekwaam genoeg was om zonder gevaar voor ontdekking een bankbiljet te vervalschen, werkte niet op een papierfabriek. Die man was een beroepsvervalscher en hoogstwaarschijnlijk was hij bij de Yard allang als zoodanig bekend. Om aan het kostbare papier voor zijn biljetten te komen, moest hij zich geassocieerd hebben met een beroepsinbreker, eveneens een bekwaam vakman. En die twee moesten samen iemand van het personeel hebben omgekocht, om hun inlichtingen te geven en een oogje in het zeil te houden.

Om zijn theorie te toetsen op haar waarde, begaf Wells zich tegen tien uur naar de fabriek. Bij den ingang werd hij aangehouden door den nachtwaker, een krachtigen man van ongeveer vijf en vijftig-jarigen leeftijd. Wells liet zijn personeelsbewijs zien en bood hem eenige sigaretten aan.

Na een kort inleidend praatje stuurde Wells recht op zijn doel aan, het gelaat van den man bij het licht van de lantaarn scherp bestudeerend.

„Er zal hier 's nachts niet veel te beleven zijn, vriend,” merkte hij plotseling op.

„Hoe bedoelt u, sir?” vroeg de waker.

„Nu, van doodslag of inbraak zal je hier niet elken dag hooren, zooals in Londen,” antwoordde Wells met een flauwen glimlach.

„Neen, gelukkig niet, sir. In Hyde is het altijd rustig. Een enkel verkeersongelukje langs den weg telt niet mee. Laatst had ik het.... laat 's kijken, het zal nu vijf weken geleden zijn, toen ik hier nog een klein avontuurtje had. Een paartje in een auto en samen in de cabine....”

De man grinnikte. „Veiligheid en minnekozen gaan niet goed samen, vind ik. Wat u? Wel, om kort te gaan: er kwamen ongelukken van. De auto tegen een boom, hulpgeroep en de dame bewusteloos. De heer kwam er beter af, hij mankeerde niets. Hij moest heelemaal naar Winchester om een dokter en al dien tijd zat ik met dat kreunende dame-tje opgescheept. Zij kwam weer tot bewustzijn, vóór de dokter er was. Ik moet zeggen, dat het een kraan van 'n meid was. Ze morrelde wat aan den auto en wonderlijk genoeg kreeg zij het ding weer op gang. En full speed ging het door naar Winchester.”

Wells was een en al oor. Hij vormde zich een eigen meening omtrent dat ongeluk op den weg. Aan zijn theorie getoetst, moest het dienen om den waker een goedkoop alibi te verschaffen tijdens de inbraak in de fabriek.

„En als er nu in den tijd, dat u zich op den weg bevond, eens ingebroken was?” vroeg hij langs zijn neus weg.

De man lachte. „Er is hier nog nooit ingebroken, sir. En mocht dat al het geval zijn geweest, dan zou de buit tegengevallen zijn. Mister Gable heeft de laatste jaren alles beveiligd; een inbraak zou de moeite niet loonen.”

Het klonk allemaal heel rustig en zeker, de man wekte absoluut geen wantrouwen. Wells neigde een oogenblik naar de meening over, dat hij volkomen te goeder trouw was en dat de schuldigen het auto-ongeluk in scène hadden gezet, om hem van zijn post weg te lokken. Maar dat was in strijd met zijn theorie. Er moest zich een medeplichtige in de fabriek bevinden, die den misdadigers inlichtingen had verstrekt over de brandkast en den sleutel van de kluisdeur. De inbraak kon daarboven slechts in den nacht gepleegd zijn. En het was niet aan te nemen, dat de man, die van den weg af juist het gezicht had op het gebroken dakvenster, niets van den inbreker zou hebben bemerkt.

Wells ging heen. Hij telegrafeerde naar de Yard hem onmiddellijk een detective te zenden en begaf zich vervolgens ter ruste. Den volgende dag meldde sergeant Diggs zich bij hem aan. Hij liet hem zijn intrek nemen bij mrs. Comorth en gaf hem opdracht alle gangen van den nachtwaker nauwkeurig na te gaan. Zelf hervatte hij zijn nasporingen in de fabriek, huiverig als hij was om het heele spel van één kaart, en nog lang niet de beste, te laten afhangen.

Na een week moest Wells toegeven dat hij met

meer kans op succes naar een speld in een hooiberg kon zoeken, dan naar een nieuw spoor in den bankpapierdiefstal. Zijn gespannen argwaan begon te verslappen en hij kreeg het gevoel, dat hij in een verkeerde richting zocht en mis tastte. De rapporten van sergeant Diggs leverden geen stroohalm houvast op, de nachtwaker van Laverstoke's fabriek leidde een even eenzaam en solied leven als een heremiet. In Londen begon men ongeduldig te worden, er kwamen dagelijks meer valsche biljetten bij de Bank binnen. Dit deed op een avond de maat van Wells' ergernis overloopen.

„'k Ga morgen naar Londen terug, ik sla een anderen weg in,” zei hij tegen Diggs. „Jij blijft een oogje houden op het personeel. Stel je zooveel mogelijk op de hoogte van hun handel en wandel in hun vrijen tijd. Als de een of ander opvalt, door buitensporigheden van welken aard ook, waarschuw me dan. Houd je veel in het hotel hiernaast op en telegrafeer me, als iemand van het personeel een vijfpondsbiljet uitgeeft.”

Ontstemd begon hij zijn koffer te pakken. Ruwer dan noodig was trok hij de lade van zijn waschtafel open. Er fladderde iets voor zijn voeten neer, waarnaar hij werktuiglijk bukte. Het volgende oogenblik scheen hij als verstijfd van verbazing: tusschen zijn vingers hield hij een smal reepje van Laverstoke's bankbiljettenpapier....

Wells kwam met een schok tot zichzelf. Hij onderzocht de kasten en de laden, maar hij vond zelfs geen snipper meer van het kostbare papier. Opgewonden trok hij aan de schel. Mrs. Comorth verscheen verschrikt in de deuropening.

„Wie heeft deze kamer voor mij bewoond, mistress?” vroeg Wells met een stem vol opwindning.

De oude dame keek hem verbluft aan en de inspecteur ging opgewonden voort: „Ik ben van de politie, mistress, maar ik verzoek u dringend dit voorloopig geheim te houden. Wilt u me nu zeggen....”

Mrs. Comorth sloeg haar handen ineen van verbazing. „Wel, wel, van de politie....” bracht zij uit. Blijkbaar geschrokken, lichtte zij Wells in. „Voor u bewoonde miss Cecile deze kamer. Haar broer had de slaapkamer hiernaast gehuurd. Zij zijn een maand hier geweest en drie dagen voor u hier kwam vertrokken. Charmante jongelui, sir....”

Wells oogen begonnen plotseling te schitteren.

„Was die miss Cecile een mooi meisje?” vroeg hij haastig.

„Beeldschoon, sir,” verzekerde mrs. Comorth enthousiast.

Wells liep naar zijn koffer en bladerde in een foto-album. „Lijkt zij op dit portret?” vroeg hij driftig, een foto aanwijzend.

Mrs. Comorth sloeg haar handen ineen. „Dat is zij, sir, ik durf het bezweren,” bracht zij verbaasd uit.

„En is dit haar broer?” wees Wells een andere foto aan.

„Precies, precies, zij zijn het, sir, broer en zuster,” antwoordde de oude dame. En met iets als angst in haar stem hernam zij: „Is dat nu het misdadigersalbum? Heeft miss Cecile iets kwaads gedaan, sir?”

Wells grinnikte. „Neen, stel u gerust, ik heb haar alleen iets te vragen. Weet u ook waar zij heengegaan is met haar broer?”

„Naar Londen, sir. Zij woonden ergens in de buurt van Stratford.”

„Jawel, daar ergens,” grinnikte Wells. „Ik heb nog een vraag, mistress Comorth, een vraag van groot gewicht. Denk dus goed over het antwoord na. Had miss Cecile of haar broer omgang met den een of ander, toen zij hier hun vacantie doorbrachten?”

Mrs. Comorth schudde ontkennend het hoofd. „Neen, sir, met niemand. Zij zijn slechts twee of driemaal hiernaast geweest in het hotel. Dat was toen er een dansavondje gegeven werd. De andere avonden gingen zij in den regel naar Winchester.”

„En ontvingen zij geen bezoek?” vroeg Wells met nadruk.

„Neen, sir, er is hier nooit iemand voor hen geweest.”

„Dank u,” besloot Wells voldaan. Toen de verbaasde mrs. Comorth heengegaan was, vloog de inspecteur Diggs' kamer binnen.

„Een nieuw spoor, sergeant,” viel hij triomfante-lijk uit. „Het toeval was weer eens de beste detectie; dit kleine reepje papier brengt ons verder op weg dan het heele onderzoek.”

Diggis keek hoogst verbluft. „Heeft u de daders al, sir?”

„Nog niet, maar ik weet nu ten minste, wie de hand in deze smerige geschiedenis hebben. Het zijn John Burdock, een bekwaam chemicus, typograaf en chequevervalscher, en zijn nobele zuster Mary. Een geraffineerd stel van internationale vermaardheid, sergeant. Zij hebben allebei al minstens vier, vijf jaar achter de tralies doorgebracht.”

Hij liet Diggis verbluft achter en rende naar het postkantoor. Een half uur later ontvingen alle politie-autoriteiten in het Vereenigde Koninkrijk het volgend code-telegram.

„De chieff-police van Scotland Yard verzoekt ten spoedigste opsporing en mededeeling van de verblijfplaats van John Burdock, oud dertig jaar, en zijn zuster, Mary Burdock, oud vijf en twintig jaar. Voor uitvoerig signalement en foto wordt verwezen naar de Officieele Politimededeelingen van 12 October 1928. S. Y. 155 C. De gezochten mogen alleen aangehouden worden, indien er gegronde vrees bestaat, dat zij naar het buitenland zullen uitwijken.”

Prompt zeventien uur later ontving Scotland Yard het vurig begeerde antwoord uit Wimbledon. „Gezochten bevinden zich sinds tien dagen te Wimbledon, 19 Haydons Road, huurlandhuis, Verzoeken instructies.”

„Prachtig,” grinnikte Wells, „het spel kan opnieuw beginnen. Nu alleen de medeplichtige nog...”

Het ging alles eenvoudig en gemakkelijk als betrof het een filmopname. Wells met een drietal helpers verborgen in een heg van een landhuis en op den weg een verlaten auto. En op tien meter afstand een wandelend paartje, een elegante beeldschone jonge vrouw en een heer in avond-toilet.

„We moeten toch tot een einde met hem komen,” hoorde Wells Mary Burdock zeggen. „De man is krankzinnig verliefd, maar ik heb geen lust om mijn leven aan hem te vergooien. Hij heeft veel voor ons op het spel gezet, maar voor mij zou het aantrekkelijke van dit spel van verleiding verloren gaan, als het ernst moest worden.”

Wells en zijn mannetjes kwamen uit de heg te voorschijn. „’t Is al ernst, Mary,” zei hij koud. „Handen omhoog en staan blijven of...”

Vier revolvers maakten een verder dreigement overbodig. Mary slaakte een kreet van schrik, maar haar broer bleef ijsig koel. „Het spel is verloren, we zullen geen tegenstand bieden, Wells, doe dus die gevaarlijke dingetjes maar weg,” spotte hij.

„Zoo mag ik het hooren,” grinnikte Wells. „Maar voor ik jullie een ritje naar Londen aanbied, had ik graag een antwoord op deze vraag: Wie is jullie medeplichtige van de Laverstoke-fabrieken?”

Broer en zuster wisselden een snellen blik en nepen stijf de lippen op elkander. Wells werd woedend. Hij kende het paar: tot geen prijs zouden zij hun medeplichtige verraden.

„Boeit hen en brengt hen weg,” viel hij barsch uit. „En jij, Phil, kom mee. We zullen samen dat nestje eens onderzoeken.”

Mary Burdock begon smalend te lachen. „Je doel bereik je toch niet, Wells. Je zult geen letter schrift vinden, die je op het spoor zal brengen; alleen een stapel bankpapier.”

Wells vloekte, hij begreep dat het paar alles, wat hun medeplichtige kon verraden, vernietigd had.

Terwijl John en Mary naar Londen werden overgebracht, stelde hij een minutieus onderzoek in het landhuis in. Hij vond er stapels op maat gesneden bankpapier, een compleet chemisch laboratorium, een vijfponds-cliché en een kleine drukpers. Maar niet het geringste, dat den medeschuldige van Laverstoke's papierfabrieken in verdenking kon brengen.

De Hollandsche keuken maakt school in Engeland, en de dames der Londensche society bezoeken in grooten getale de Hollandsche kookschool, die door Van den Berken in Mayfair (Berkeley-Square) is opgericht. Miss Anne Casson, dochter van de bekende tooneelspeelster Sybil Thorndyke, is een der dankbaarste leerlingen van den Hollandschen keuken-expert.

Boordevol ergernis stond hij op het punt het huis te verzegelen, toen er gebeld werd. „Telegram voor miss Phane,” zei een postbesteller.

„Mijn zuster, geef maar hier,” verzocht Wells. Zijn oogen schitterden. Hij teekende het ontvangstbewijs en brak het formulier open.

„Lieve Mary. W. vertrokken, hier alles in orde. Kom met trein 8.12. Hoop mijn loon te ontvangen. Gekust.”

Wells walste het vertrek rond. „Sir X. is voorzichtig, het telegram is verzonden uit Londen, Phil. Hij komt om zijn loon, een kostelijke vertooning. Nog een half uur, Phil, dan leggen we de kaarten neer.”

Phil keek hem aan. „Weet u al, wie het is, inspecteur?”

Wells grinnikte. „Dat wist ik gisteren in Hyde al, Phil. Maar de moeilijkheid was een steekhoudend bewijs te vinden. Dat hebben we nu, dit telegram en zijn overkomst brengen mister Gable minstens voor drie jaar achter de tralies...”

Er werd gescheld. Wells deed zelf open. „Welkom, mister Gable, we wachtten u reeds,” grinsde hij.

Gable werd doodsbleeke. „Ik... hoe weet u... wat bedoelt...” stamelde hij verward. Hij hield zich vast aan het tuinhek en zakte bijna door zijn knieën van schrik.

Wells haalde hem naar binnen en liet hem in een

fauteuil plaatsnemen. Hij haalde een reepje bankpapier uit zijn zak en hield het Gable voor oogen.

„Dit vond ik gisteren in de kamer waar Mary Burdock gelogeerd heeft, mister Gable. Zij vertrok uit Hyde, toen de detectives van de Bank een onderzoek in de fabriek hadden ingesteld. Er was maar één man, die Mary Burdock en haar broer kon hebben gewaarschuwd, dat de grond te heet werd. En toen ik dit reepje vond, stond het voor mij vast, dat u de gezochte medeplichtige was. U hebt die inbraak door het dakvenster geënsce-neerd om me op een dwaalspoor te leiden. Het auto-ongeluk op den weg had tot doel den nachtwaker weg te lokken. En in dien tijd bracht u met behulp van John Burdock het kostbare papier uit de fabriek naar een plaats, waar u het later weer weghaalde. Zijn de feiten zoo juist weergegeven?”

Gable was een gebroken man. „Ja, ik beken... alles... alles...” antwoordde hij schor. „Ik was zwak... Ik ontmoette haar éénmaal in het hotel en zij betooverde me... zij verzocht me den volgenden avond mee te gaan naar Winchester; na een week was ik mezelf niet meer, zij kon me kneden als was... John beraamde het plan. Het papier zou de prijs zijn van haar gunst, we zouden trouwen en vluchten... Nu is 't uit, ik heb het spel verloren, toen ik reeds winnaar dacht te zijn.” En met een snik besloot hij: „Maak het kort, Wells, als ik je bidden mag; je weet nu alles, ik ben de medeplichtige...”

De N.Z. Voorburgwal, tusschen het Raadhuis en het Spui in het midden van de zeventiende eeuw. Rechts de Bloemenmarkt, links de Pijpenmarkt.

den tusschen Molsteeg en Spui o.a. Pieter Reael, een schatrijk koopman, die op alle zeeën schepen had varen, Caspar Commelin, een der bekendste geschiedschrijvers van onze goede stad, de Italiaansche kunsthandelaar Crevenna, de zeepzieder Laurens Jansz Spieghel (op de plek waar thans de Brederode-school is), burgemeester Gerard Schaep en verschillende anderen. Een van de uit lateren tijd bekendste gebouwen is „Concordia” geweest, dat alle oudere Amsterdammers zich nog gemakkelijk zullen herinneren.

De N.Z. Voorburgwal jubileert

Een halve eeuw is het deze maand geleden, dat, niet zonder het inmiddels historisch geworden verzet, de Gemeenteraad van Amsterdam besloot om den Nieuwe Zijds Voorburgwal te dempen. Of liever, het verzet kwam ditmaal niet van de vroede vaders („moederen” waren in die dagen in het Gemeentebestuur nog onbekend), maar van de burgerij. De Raad maakte geen bezwaren tegen het desbetreffende voorstel van Burgemeester en Wethouders, maar de oppositie van de Amsterdammers tegen het dempingsplan was zoo hevig, dat het tenslotte tot een voorstel kwam om het eens genomen besluit terug te nemen. Maar de meerderheid hield voet bij stuk en de N. Z. Voorburgwal werd, terwille van het toenemende verkeer(!), met zand dichtgegooid.

Desondanks bleef deze straat er een, die tot de meest karakteristieke van de hoofdstad behoort. Thans kennen wij haar als een van de hoofdverbindingswegen vanaf den IJkant naar het Centrum.

De N. Z. Voorburgwal bij de Sint Nicolaasstraat, omstreeks 1880.

Hier bevinden zich de kranten-gebouwen, het Hoofdpostkantoor, het gebouw voor den Postcheque- en Girodienst; talloze besteldiensten hebben hun kantoren tusschen Martelaarsgracht en Molsteeg; zoodat het geen wonder is, dat de „Nieuwe Zijds”, geasphalteerd en „beladen” met trams, auto's, fietsen en voetgangers, een der voornaamste straten werd uit de moderne Amsterdamsche zakenwijk.

De geschiedenis van den N. Z. Voorburgwal is o.a. daarom zoo belangwekkend, omdat vele bekende Amsterdammers er hun woning hebben gehad. In de zestiende en zeventiende eeuw woon-

Een gedeelte van den N.Z. Voorburgwal, zooals mij hem nu kennen

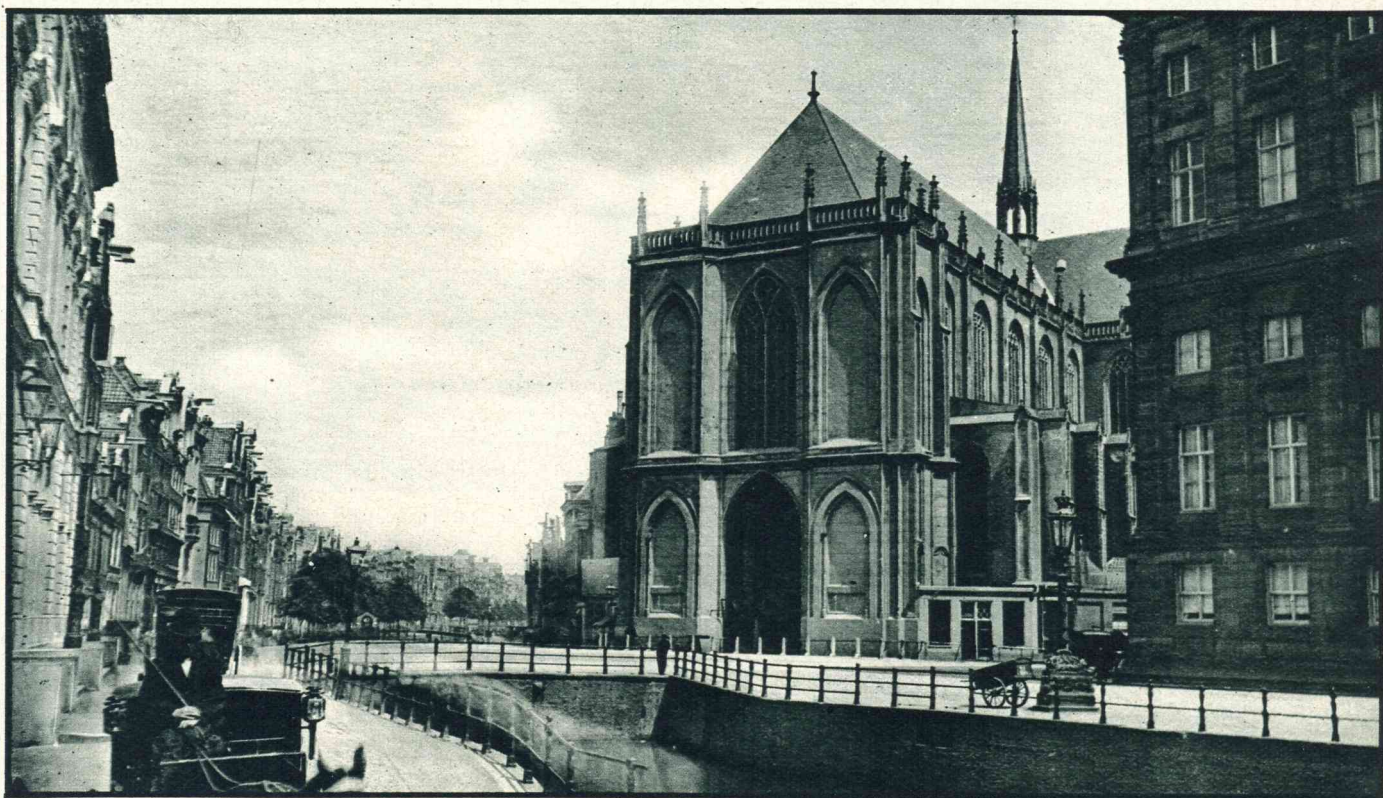
De N. Z. Voorburgwal was ook bekend om de markten, die op de wallen ter weerszijden werden gehouden. De Pijpenmarkt bevond zich ter hoogte van het tegenwoordige kantoor van „De Stad” en voor het gebouw van het Algemeen Handelsblad, de Bloemenmarkt was aan den overkant en

De N. Z. tegenover den achterkant van het Paleis. Het witte gebouw, het toenmalige hoofdpstkantoor staat op de plek, waar thans eveneens „de groote Post” is gevestigd (plm. 1880).

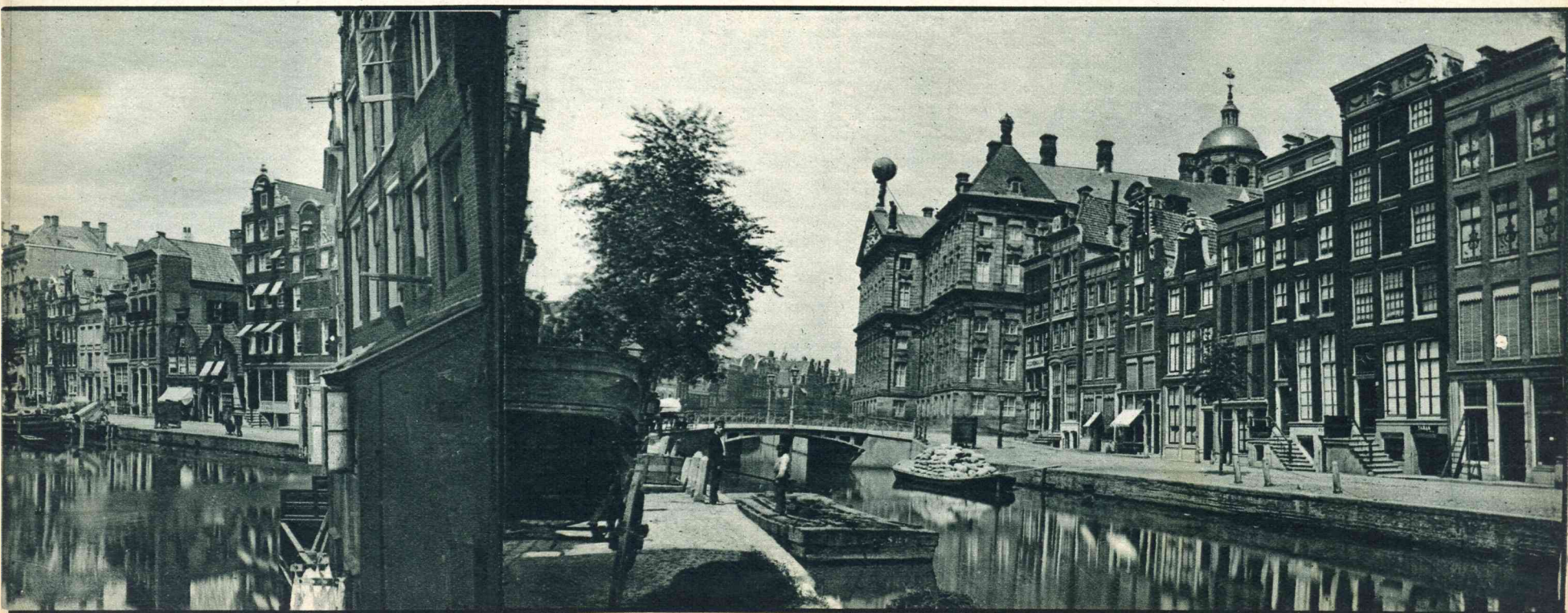
liep door tot aan de achterzijde van het Paleis. Op de Pijpenmarkt werden geen pijpen verkocht, maar hier was in de jaren tusschen 1650 en 1750 de verzamelplaats van de schoenmakers, die nogal hielden van „toeback suygen”. Bij de Gravenstraat werd in de zeventiende eeuw een Stoelenmarkt gehouden, en de Appelenmarkt was ter hoogte van de tegenwoordige Paleisstraat. Zoo zouden er nog tal van historische bijzonderheden zijn op te sommen, waaruit zou blijken welk een belangrijke weg de N. Z. Voorburgwal is geweest. De oude gravure, hierbij gereproduceerd, laat geen twijfel over of uit een oogpunt van stadsschoon was eer-

N. Z. Voorburgwal met Nieuwe Kerk (vóór de restauratie).

De N. Z. Voorburgwal ter hoogte van de Wijde Steeg. Links het gedeelte waar thans de Brederodeschool staat.

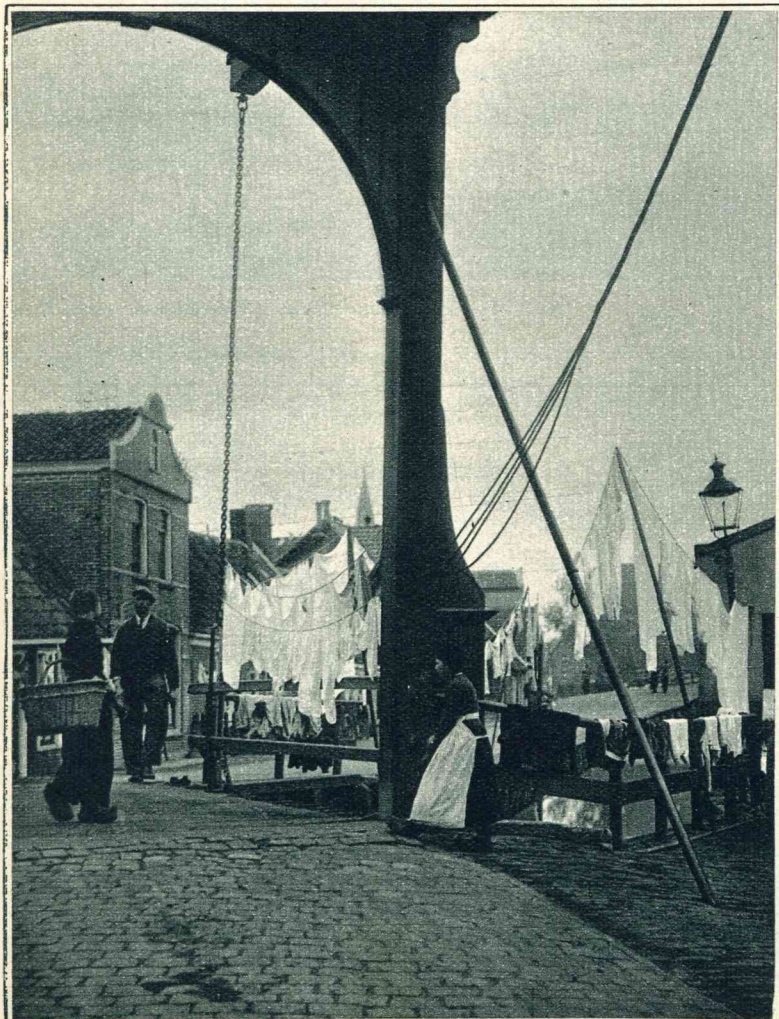
N. Z. Voorburgwal, omstreeks 1883, tusschen Paleis en St. Luciënsteeg. Op de plaats waar toen een stalhouderij was gevestigd is nu een taxigarage.

Alkmaar: De Turfmarkt.

UIT ONS GEBIED

← Waschdag in Volendam.

Gezicht op het landelijke Ouderkerk aan den Amstel.

Er is overal
te veel van,
behalve van
BEKWAMEN!

Zuiver individueel technisch
onderwijs volgens de schrift-
elijke methode geeft

**HET
NEDERLANDSCHE
TECHNICUM PBNA
TE ARNHEM**

Onze uitvoerige lessen zijn gericht
op de eischen der praktijk.

Enkele van onze ± 200 cursussen

— BOUWKUNDE

Aannemer v. bouw.werken
Bouwkundig Opzichter
Bouwkundig uitvoerder
Bouwkundig teekenaar
Burgerbouwkundige
Gasttechnicus
Techn. Ambt. Bouw- en Woon. toez.

— WATERBOUWKUNDE

Aannemer v. waterb.werken
Betontechnicus
Betonwerken
Landmeetkundige
Techn. Ambten. b. d. Rijkswaterst.
Uitvoerder wegenbouw
Waterbouwkundig opzichter
Waterbouwkundige
Wegentechnicus

— WERKTUIGBOUWKUNDE

Auto-technicus
Bedrijfsleider
Koeltechnicus
Machine-constructeur
Textielbaas
Vliegtuigtechnicus
Werktuigbouwkundige
Uitvoerconstructeur

*studeer
techniek
thuis!*

— ELECTROTECHNIEK

Electrotechnisch opzichter
Electrotechnicus
Installateur
Machinistenexamens
Radiotechnicus
Sterkstroommonteur
Voorman electr. tractie
Zwakstroommonteur

— CHEMIE

Algemeene scheikunde
Analyst
Candidaat technisch chemicus
Olien en vetten
Technisch chemicus

— GEZEL EN MEESTER

Verschillende ambachten

— N.O.-EXAMENS

NI
NII, aant. op NIII
NIV, aant. op NIV
NV, aant. op NV
NIXa en b; NX
NXVla
Nb, Nc, Nd, Ne, Nf, Ng, Nh, Ni, Nj

•
Vlugge studie
Uitvoerige correctie
Stipte verzending

Vraag 't kosteloos prospectus 12 E
aan bij

PBNA
**HET NEDERLANDSCH
TECHNICUM
ARNHEM**

VERRUKKELIJK!

Potter & Moore's
Mitcham Lavender
bekend sinds 1749.
U kent toch deze
parfum reeds?

Gewaardeerd om
zijn aangename ver-
frisschende aroma,
welke U omhult en
voortduurt, lang na-
dat andere parfums
haar eerste aantrek-
kingskracht verlo-
ren hebben.

Met St. Nicolaas,
Kerstmis en bij alle
andere gelegenhe-
den is Mitcham
Lavender een zeer
voortreffelijk
cadeau.

Potter & Moore's MITCHAM LAVENDER

Importeur der Potter & Moore Mitcham Lavender
artikelen 's-Gravenhaagsche Parfumerie Groothandel
C.F.G. Bierkade 10-10a. Den Haag.

**Lange
Gebogen
Wimpers**

**Alle
Film-
Sterren**

bestudeeren zorgvuldig de uitdrukking van hare
oogen wel wetend, dat de juiste verzorging ervan
bijdraagt tot haar succes. Zij allen
gebruiken Kurlash preparaten, de meest
volmaakte en beschaafde voor „Eye
make up"; geeft ook Uw oogen de uit-
drukking die zij verdienen! Koopt nog
heden een Kurlash en krult Uw wimpers.

In le klas zaken à f3.—. Geïllustreerde brochure
gratis op aanvraag bij den Generaal-agent:
K. RIJPKEMA - Weteringkade 98 B - DEN HAAG

KURLASH

**Uw uiterlijk
is Uw kapitaal**

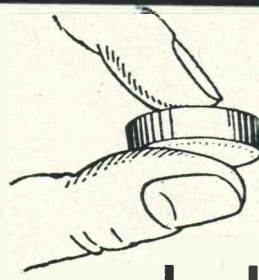
Daarom dagelijks
Richter-Tea. Een
kop per dag verdrijft
overtollige vetlagen
en is het behoud van
jeugdige slankheid,
veerkrachten energie.

**Dr. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE**

bij alle Apoth. en Drog.
(vanaf 80 cts. per pak)

Blijf Gezond

het heele jaar

vrij van keelpijn
vrij van influenza
vrij van infectie-
ziekten

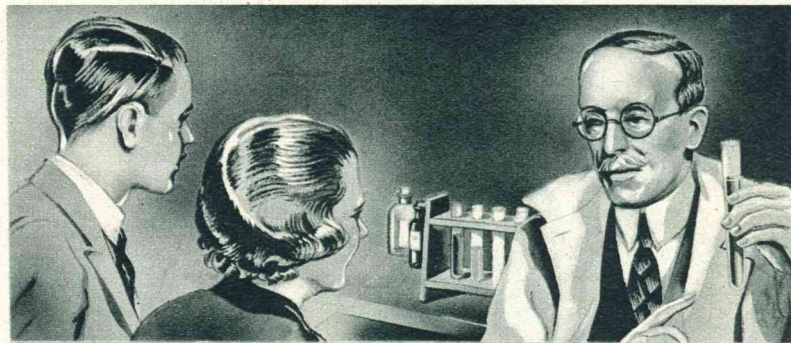
FORMAMINT

De Keelontsmettende tabletten.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à Fl. 1.— per flesch

Koopt geadverteerde artikelen!

Prof. Dr. Polland zegt:

★ **Een verbluffend succes in
2 gevallen van haaruitval** ★

„Op geheel kale plekken heb ik bij een dame van 56 jaar door
Silvikrin rijkelijke, gezonden haargroei opnieuw zien verschij-
nen. Haar zoon van 30 jaar, tegelijk in behandeling, had
een bijna geheel kaal hoofd. Ook hier was na een Silvikrin
behandeling in korten tijd weelderige volledige nieuwe haar-
groei teruggekeerd. Een verbluffend succes." Prof. Dr. Polland.

Bij begin van de behandeling
Trest haar, kale plekken,
Kwijnende haarwortels

Weelderig vol haar na
de Silvikrin behandeling

Silvikrin bij alle goede Dro-
gisten, Kappers en Parfum.

Maak Uw haar weer in orde met Silvikrin, de prachtige
vinding van Dr. Weidner. Het vraagt erom.

Elke flacon Silvikrin bevat miljoenen actieve haarcellen, die er
op wachten. Uw haar mooi, gezond en sterk te maken. Voed
de haarwortels met Silvikrin, dat Tryptophaan, Cystine en
Tyrosin bevat, stoffen, zonder welke geen haar kan groeien.

De toepassing is eenvoudig: Inwrijven, dat is alles. Het
resultaat is schitterend. Haren groeien door Silvikrin. Alle Dro-
gisten, Kappers, en Parf. verkopen Silvikrin. Neemeen gratis
proef op onze kosten, maar doe het NU. Hier is de Coupon.

Laboratorium Silvikrin
Verlaatsstr. 52, Rotterdam **COUPON**

Zend mij als lezer van dit blad gratis en franco.

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar”.
2. Een monster Silvikrin. Attesten van Doctoren.
Dankbetuigingen van Gebruikers. 161.

Naam

Straat

Plaats

Schrijf duidelijk s.v.p. Verzend in open envelop met 1 1/2 cts. gefrank.

Haren groeien door Silvikrin

Tusschen Munt en Rembrandtsplein.

Zoo onwaarschijnlijk ver was dezen keer de zomer verlengd en zoo hardnekkig herstelden zich na korte vlagen of buitjes weer luwte en stralende zonneschijn, dat we ongemerkt en onvoorbereid bijna den winter zijn binnengegleden, om onze jaarlijksche portie Hollandsche miezigheid en Spaansche griep weer deelachtig te worden. Nog was de laatste dag van October niet koud, of de winter heeft intocht gehouden met stormen en hagel en wolkbreuk zoo overvloedig, als moest met één slag de vertraging worden ingehaald. De

Het „nachtleven” van het Thorbeckeplein op een natten morgen.

Regenstemming aan de tramhalte.

NOVEMBER ZET IN

Over 't glimmend asphalt.

Spetterrijes.

November aan 'de Stadhouderskade.

inundatie van den eersten November is schitterend geslaagd en heeft ons voor heel het komend seizoen weer vertrouwd gemaakt met de luimen van ons vaderlandsch klimaat. Wie kent niet dat versterkte gevoel van intimiteit, dat zijn huiskamer hem geeft op zoo'n stormigen, killen en vochtigen winterdag? 't Is of het gieren van den wind, het kletteren van den regen, het wazige uitzicht de veiligheid en de warmte van ons huis dubbel zoo beaaglijk maken en zelfs het simpelste interieur iets van weelde geven. Meer of minder bewust hebben velen zelfs naar de intrede van den winter verlangd, omdat wij nu eenmaal in onze wisseling van seizoenen deze dagen van gezellige, warme huiselijkheid noode missen kunnen, die de winter ons juist met zijn barre vlagen en buien verschaft. Maar het zijn zelfs niet alleen onze binnenkamers en onze huizen, die aan intimiteit winnen bij de wintersche grillen van den barometer. Ook Amsterdam zelf ontleent aan het vochtige jaargetijde grooter gezelligheid. Het is natuurlijk niet gemakkelijk, daar veel oog voor te hebben, wanneer storm en hagelslag ons hoog in den kraag en diep in den hoed de straten over jagen. Maar wanneer we van een veilige schuilplaats uit het aspect van onze spiegelende Amsterdamsche asphaltstraten beschouwen, waarin het fletse licht en het schichtige verkeer zulke grillige schaduwen teekenen, waar ieder mensch en ieder ding, boomen, auto's of huizen, zooveel zachter van kleur, zooveel weeker van lijn zijn geworden, dan lijkt ons de in sleur zoo vertrouwd geworden stad nog eens zoo gemoedelijk, nog eens zoo intiem, nog eens zoo huiselijk en eigen als in de stoffige zomermaanden met het starre, doode licht, dat alle kleur verhardde en alle lijn verscherpte, tot de steenmassa ons tot een obsessie werd, die ons naar buiten, de natuur in dreef. De vertrouwelijke gezelligheid van een winterschen regendag — ziedaar wat onze met moeite veroverde foto's u voor oogen tooveren, wanneer de dagelijksche sleur belette, ze zelf te ontdekken.

Bruggen in den regen.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Ze zei — vanuit het raam —:
„Er is wijn in de lucht, Windy, en muziek. De heuvels zingen, geloof ik. Kun je 't hooren?”

„Da's die knaap onder het raam met zijn gitaar. Een rondtrekkende troubadour bleef staan onder mijn venster. Wie is die man, met zijn glashelder bariton? Wat zingt hij 'n zonderlinge oude zangen! Ah...”

Een tokkeling van gitaar-snaren.

„Ik geef je wat ik geven kan,
vraag mij niet meer, o zoete,
hart van mijn hart — want had ik meer,
het lag al voor je voeten.
Een liefde, die je leven steunt,
een lied, dat op leert zweven —
meer moet je mij niet vragen, lief,
meer kan ik je niet geven.”

Een liefde, die je leven steunt....

De woorden van het liedje drongen in de ontzaglijke, verschrikte stilte van de kamer, en hieven een sluier op — maakte er iets levend, dat klopte en sloeg, en deel uitmaakte van hun beider hart. Door de bevende lucht ontmoetten hun oogen elkaar.... om in elkander te verdrinken.

De tijd bleef stilstaan. De maan en de sterren en de zon bleven vastgevroren in het harde marmer van de ruimte. En één opgevangen klank trilde nog — en bleef.

Het was Jenny, die het eerste sprak. Al het licht van den dag scheen zich te hebben saamgetrokken in haar gezicht — in die eigenaardige, sprekende oogen. Oogen van vurigheid en teederheid en kracht.

„'t Is niet te veel gevraagd, Windy — is 't wel?” Liefde, die het leven steunen zou!

Hij boog zich plotseling voorover, geheel gebroken, het gezicht verbergend.

„Jenny, ik heb er tegen gevochten. Ik heb geprobeerd, om het tusschen ons vandaan te houden. Elken keer als we samen waren, vocht ik — om de dingen weg te duwen, die ik niet zeggen mocht. Ik zeg ze nu nog niet! Volgende week, als ik weet, hoe ik er door kom. Niet eerder. Geen woord. Dáárom heb ik zoo op die crisis aangestuurd, Jenny. Eén van tweeën moet er komen — een nieuw begin.... of een einde.”

„Windy!”

Dat liedje.... Hield hij dan nooit op?

„Ik heb wel liefde, maar niets meer — méér kan 'k niet geven, zoete....

laat zweven gaan, wie vleugels heeft — mijn hart ligt aan je voeten.”

„Jenny, help me, om sterk te zijn. Je hebt me al door zoovéel heen geholpen. Help me nu ook. Liefde, die je leven steunt.... maar dat wéét je toch? Daardoor ben ik nog hier. Dat zachte zuchtje leven — is van jou! Maar je bent jong, Jenny — en je bent zoo'n wonder. Iedereen heeft je nodig, en iedereen houdt van je. Je hebt alle blij, onbelemmerde kansen. Ik zou 't niet anders willen hebben. Nee — nee! Ik zou je alleen maar kwaad doen.”

Zij probeerde te spreken, en haar oogen smeekten hem, maar hij dwong haar tot zwijgen.

„O, ik ken dat kleine teere hartje zoo goed! Beter dan wie ook. Je bent zelfs in staat om te denken.... maar, Jenny, het leven is, op z'n zachtst gezegd, lang, erg lang. Als je vastzit in 'n hospitaal, hoe lang zijn dan de dagen, denk je? De nachten?”

Hij had zoo nog nooit gesproken. Hij probeerde 't haar No. 16
zoo donker mogelijk te laten zien.

„Ik kan mezelf wel redden. Ik heb mijn boeken en mijn gedachten, ik heb mijn zaken te regelen, ik heb mijn kleinen jongen om over te denken en om aan te schrijven en om plannen voor te maken. Maar als ik in een oogenblik van zwakheid jou bij me liet komen binnen die gevangenis — als ik die donkere muren om je heen zette — dan was 't pas echt met me gedaan. Dan kwam de laatste bittere droesem boven, die me tot nu toe bespaard is.”

„O, Windy....”

„'t Is nu beter dat je gaat, Jenny. Ik voel me uitstekend. Maar — kom niet terug, vóór we 't weten. En vergeet dat van vanmiddag. 't Is niet gebeurd.”

Altijd dat gevoel van onvermijdelijkheid, van mislukking. Ze zag hem in een heldere kamer, haar buitensluitend. Als Windy eens wist! Zij stond op, ging naar de deur, en bleef staan, met haar gezicht van hem afgewend. Het was haar laatste kans op geluk. Zooals Jenny voor andere dingen gevochten had, zoo had zij ook hiervoor willen vechten. Zij wist niet, of zij goed of verkeerd deed. Het oude, oude probleem. Kon een mensch dan nooit wéten?

Onvergoten tranen waren in haar stem.

„Die ontzettende nacht van dien storm, toen ik alleen was in dat huisje op den heuvel, met.... toen hij gestorven was.... Windy, dien had ik alleen nooit door kunnen komen. Ik heb 't geprobeerd, en ik heb 't opgegeven. Ik was niets dan een klein meisje, alleen in een kamer met den dood, en een heelen nacht waken vóór me. De.... de lamp ging uit. Er was geen petroleum meer. Ik was doodsbang. Ik voelde, dat ik 't niet uithield. 't Was zoo donker in die kamer. Ik dacht: ik ga naar buiten — dan sterf ik nog liever in den storm — alles is beter, dan hier blijven. Toen heb ik mijn mantel aangetrokken en mijn hoed opgezet, ik lichtte de klink op en ik wou naar buiten gaan. Toen stond jij voor de deur, en je hield me tegen. Je sprak tegen me, je raakte mijn hand aan. Je oogen keken in mijn oogen. Je hebt me teruggestuurd, je bent naast me komen zitten, je hebt je arm om me heen geslagen. Toen voelde ik me veilig! Al mijn angst en schrik waren weg. Er kon me niets gebeuren, want jij was er. Windy, als liefde zóó is, hebben we dan het recht, om er onze oogen voor dicht te doen?”

De stilte leek zwaar, en drukte op haar hart en op haar adem met ondraaglijke kracht.

Toen hij sprak, was zijn stem niet te herkennen.

„En ons heele leven — jouw leven en mijn leven — jaar op jaar hier aan vast geketend — een hospitaal.... Wou je dát?”

„Nee.... nee! Dát niet!”

„Wat dan?”

„Jou — hier vandaan! Precies zooals je bent!” Zij hield in een snik haar adem in, klemde zich vast aan de helderheid van de kamer. „O, Windy — we zouden morgen kunnen trouwen.” Dan kon zij blijven. Dan konden ze haar niet bij hem vandaan sturen.

„Jenny, je denkt niet om jezelf. Je denkt alleen om mij.”

„Da's niét waar! Ik vecht voor mijn geluk. Als ik bij jou vandaan ben, is alles.... donker.”

„Mijn God!”

Schemering was tusschen hen geslopen, terwijl zij praatten, voor den tijd verloren.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkskandidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel zwaar verminkt, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje des te meer. Jenny's genegenheid voor Windy groeit intusschen. Van het Kerstfeest en den Oudejaarsavond weet zij opnieuw iets bijzonders te maken. Tijdens een hevigen sneeuwstorm, als Jenny alleen in een hut bij 'n stervenden soldaat moet blijven, beseft zij, dat zij Windy liefheeft. Wanneer zij een invalide, die voor den oorlog kunstschilder was, wil helpen, geraakt zij in conflict met de hoofdverpleegster. Ten slotte komt Windy's groote operatie — en het goede einde.

„Jenny, al die maanden heb ik me vastgeklemd aan die ééne laatste flard van mannelijkheid — ik heb gezwegen. Dat is al wat ik nog kon. Laat me dat houden.”

De omtrekken van de witte uniform — heel, heel stil bij de deur — vervaagden en werden schaduw. Zij zei niets meer. Hij kon het oogenblik niet onderscheiden, dat zij de kamer verliet.

Avond.

Jenny sloop de steenen treden af, onopgemerkt. Zij had haar koffertje in de eene hand, en met de andere drukte zij het scheepje van Erney tegen zich aan. De sterren waren er al, en zilver droop er van af over de aarde, en de boomen stonden omhoog te beven en wentelden hun bladeren in schoonheid. Zij liep om twee troepjes veteranen, die haar weg naar de poort versperden, heen, en stak over naar den hoek, waar de autobus uit de stad ieder half uur aankwam. Er stond daar een houten wachthuisje. Jenny ging daar in staan, het was er donker, en zij liet haar blik rusten op de geliefde grauwe muren, en twee bussen reden weg zonder haar.

Wat zag het er feestelijk uit, nu alle lichten brandden. De ramen waren handen, die zich naar haar uitstrekten, maar zij hield haar eigen handen weg. En het was heel vreemd, dat je een taak zoo binnen in je hart kon vatten, en dat die je dan toch wegstiet.

De groepjes buiten begonnen op te breken. Vrienden en verwanten, die op bezoek waren gekomen, moesten weg vóór taptoe — half tien. Stemmen riepen.

„Dag hoor — wel te rusten.”

Wel te rusten — wel te rusten! De laatste bus was er. De laatste bezoeker rende, om hem te halen. De jongens gingen terug naar de deur, met luchtige stappen, want zij waren de gelukkige stervelingen van 8. De nachtverpleegsters waren aan. Straks gingen de ramen oogen-toe doen. Zij wou het niet donker zien worden. Ze wou weg, terwijl de lichten nog in haar hart laaiden. Zóó zou ze 't vóór zich houden — een groep sterren in 't duister. Goeden nacht — goeden nacht!

Een tenger, eenzaam figuurtje, met een ouden koffer en een klein scheepje, ratelde voort naar de stad.

Het hospitaal, waarin dr. Huffy terugkwam, was een heel ander, dan hij verlaten had. De heele bevolking was overstuur wegens het ontslag van Jenny.

„Als er eens iemand is, die zich wat van ons aantrekt, gooien ze haar de laan uit. Jenny maakte hier het leven nog een beetje draaglijk — dus marsch met 'r.”

„Ja, gelijk heb je. Ze maakte 't veel te gezellig voor die idiote stukken soldaat — en die hadden 't toch al zoo makkelijk. Wat wou je nog meer — een fijn leuk hospitaaltje, en driemaal per dag soep, en 'n heel stel dokters en ander volk, om te kijken, of je wel beroerd genoeg blijft. Een leventje om vinger en duim naar te likken — en daar heb je niets voor hoeven te doen, dan de Duitschers uit Parijs vandaan te houden, en een hekkie om den keizer heen te zetten. Daar kunnen ze nu om lachen, maar hoe praatten ze in 1918?”

„Je hebt 't precies gezegd — gezellig. Ik heb dikwijls uit liggen denken, wat er eigenlijk met een kamer gebeurde, als Jenny binnenkwam. Ze hoefde maar één keer te lachen — en de heele kluit ging de hoogte in. Ze had zoo'n manier.... ik weet niet.... net of 't je zuster en je meisje en je moeder allemaal bij mekaar waren. Echt wat je 'n vrouw noemt. Ze kon zoo op je rekenen, wat van je verwachten, en ze keek je net aan of je 'n gewone jongen was — niet zoo'n stuk puin. En zoo eentje sturen ze weg. Die komt niet meer binnen morgenochtend. Ver.... ik wou maar dat ik hier vandaan was, of dood voor mijn part.”

„Wacht maar een paar weken, tot ik een beetje recht ben, en dat been weer gebruiken kan. Dan zeg ik adjuus. Dan zoek ik Jenny op.”

„Hier dito.”

„Ik doe mee, jog. We stichten 'n reisvereniging. Ik ben dien hospitaalomroep hard beu.”

De temperaturen stegen. De ergernis krom. Woede tegen meerderen ging over in woede tegen elkaar. Er kwam ruzie.

„Jullie lijken wel kinderen. Een beetje kalm daar.”

„Kalm daar?” Plof!

„Nou, hij hoeft geen gezichten tegen me te trekken!”

„Ach man, knoop je neus dicht.”

Dien man liepen er drie weg. Ze zouden later wel terugkomen, en vragen om hun plaatsje, maar het verlof zou hun de kans op beterschap kosten. Jenny had ze kunnen houden.

Dr. Huffy schudde zijn grijze hoofd. De hoofdverpleegster was in haar recht geweest, toen ze het ontslag van Jenny aanvraag en doordreef. De hoofdverpleegster was een ijverige, betrouwbare kracht. Maar zij en Jenny konden eenvoudig niet samenwerken. Nooit. Wat de eene wit zag, zag de andere zwart. Zij hadden geen aanrakingspunten. Jenny had weer ongelijk gehad, maar — wat een schitterend ongelijk!

Die stille kamer.... Dat was misschien wel het beste, dat zij ooit voor hem gedaan had, en Jenny had véél gedaan. Kon hij maar ergens een plaatsje voor haar maken. Roode-Kruis-werk misschien. Hij trok zich haar verlies op onzinnige manier aan; 't was, of het hart uit zijn werk weg was. Die twee jongelui — Jenny en Windy — waren hem zeer dierbaar geworden. Hij hield van Windy Wren, en 't ging niet best met Windy. Dr. Huffy kende de uitdrukking, die op een gezicht kwam, als de smart te groot wordt. Dat had Windy. Hij scheen met den dag achteruit te gaan.

De oude dokter had Jenny nog nooit zoo nodig gehad als nu. Waarschijnlijk wist Jake — of iemand anders — waar ze was. Ver kon ze niet weg zijn, nu Windy volgde week onder handen moest.

Maar voor 't moment moest hij probereen, niet aan Jenny te denken — vergeten, dat zij hier of daar haar hart op zat te eten van verdriet. Maar haar eenvoudig, eerlijk gezichtje drong telkens weer voor hem op, en overal, waar hij kwam, zag hij haar voetstappen — in de gangen, op de zalen, de heele lengte en breedte van het groote hospitaal door.

Jenny had in de stad een kamer genomen; daar bracht ze haar koffertje

en het scheepje van Erney heen en daar sloep zij 's nachts. Maar den heelen dag dwaalde Jenny rond, gejaagd en overspannen. Zij kon niet kalm blijven. Soms bleef zij op een hoek staan — welken kant op? En dan maakten haar handen hun wanhopig, wringend gebaar. Moest zij dan altijd voor twee wegen staan, en den verkeerden kiezen?

Als zij niet meer voortkon van honger ging zij het eerste het beste eethuis binnen, en bestelde voedsel. Maar de kleine, eenvoudige restaurantjes deden haar aan 't zaaltje van Skinny en Henry denken, en dan kreeg zij een brok in haar keel en kon niet eten. Als ze dan een poosje op het bord had zitten staren, stond ze op, betaalde haar rekening en vond weer troost in beweging, in heerlijke vermoeienis.

De lente was prachtig dat jaar; de lente, die Jenny den heelen langen winter door een belofte van rijkdom had voorgehouden. Dat weeke, zachte, triomfantelijke ontluiken! Zoo snel afgebroken, zoo gauw begraven. Waar gingen ze heen, al die mooie lentes? Wat werd er van de gratie van perzikbloesem, als de perzikbloesem viel? En van de geestdrift der grassprietjes? En van het hooge rythme der boomentoppen, met die beweeglijke groene zee er bovenop?

Jenny wandelde door een galerij, die dóór en langs deze schoonheid voerde, maar nooit er in. Steeds maar voort. Loopen en loopen en loopen. Geen vermoeienis en geen honger konden haar tegenhouden. Binnenkort moest zij los uit die betoovering; zou zij staan voor het probleem der toekomst — hoe zij haar brood moest verdienen. Binnenkort moest zij zichzelf weer meester worden. Maar dat kon zij niet, voor het lot van Windy beslist was.

Avond — en kinderen, die lichtkevers najoegen over het gras. Een moeder, die riep. In de verte, aan het einde der straat, sprong een donkere figuur een stoep op, en werd op den drempel verwelkomd door een warwinkel van blijde armen. Jenny keerde zich met een ruk om....

Eindelijk op haar kamer; in bed. Maar door den slaap heen riepen ze haar toe — de jongens. Charley. O, had Charley haar noodig gehad — en niet begrepen, waarom zij niet kwam? Haar hoofd wentelde zich om en om op het kussen. „En ik heb niets kunnen presteeren. Ik ben voor dien goeien dr. Huffy alleen maar een last geweest.”

Maar die nachten, zoo ondraaglijk lang, gingen haar nog te vlug; zij joegen allemaal voort naar den dag, dat Windy.... Ik kan niet leven zonder hem!

Zij moest zichzelf dwingen om te slapen. Schaapjes tellen. Haar oogen dichtknijpen. Daar.... riep weer iemand! Zij sprong wild op. O, waarom doe ik dat toch? Er is niemand. Ja toch, er klopte iemand op de deur. Of sloeg haar hart zoo? Alweer....

Zij sprong op den vloer, zocht naar pantoffels en ochtendjas, die toch zoo precies bij de hand lagen. Den vloer over. Het slot om zien te krijgen met ijskoude, bevende vingers....

Het flauwe lichtje, dat in de hall van het pension den heelen nacht brandde, toonde het vertrokken gezicht van Jake.

Hij zei:

„U moet komen, juffrouw Jenny.”

Een oogenblik dacht ze, dat ze het niet zou kunnen; die vreemde betoovering, die haar omkneld hield. Maar 'n zeker iets in haar, dat zich lang had gewend aan het snel opvolgen van een onverwacht bevel, wrong haar los, kreeg haar aangekleed.

„Ik ben klaar, Jake.”

De smalle trap af, en naar buiten onder de vreemde, late sterren. De wagen schoot vooruit. Zij dorst haar vraag niet te stellen.

Aan weerszijden van hen gloeiden de lichten van de stad, en toen verdwenen die. Een glad stuk grooten weg schoot weg onder hun wielen. Het was niet de eerste dulle rit, dien zij samen gemaakt hadden. Eens, den nacht vóór Kerstmis, hadden zij om twee uur met hun lichten door de koude duisternis gesneden en toen hadden zij een krant er van weerhouden, om iets te drukken over de vrouw van Windy (dien avond omgekomen door een auto-ongeluk), dat Windy niet zou kunnen dragen. En in een ander jachtend uur hadden zij Michael teruggebracht van het vliegveld. Jake was veilig, betrouwbaar. Hij praatte niet. Zijn sterke handen aan het stuur. Zoo zou hij den zonnwagen kunnen leiden door zwermen ingewikkelde gesternten, zonder er ééne te raken.

Licht aan in een eenzame boerderij. Arm huisje — ik hoop, dat het geen ziekte of verdriet is. Een scherpe bocht — en No. 80 strekte zijn handen naar haar uit. Er week iets, dat dicht en hard was. Zij haalde diep adem, alsof zij weer thuis kwam, en nu kon zij spreken.

„Is 't de operatie, Jake?”

„Ja, juffrouw Jenny. We zijn u al zesendertig uur aan 't zoeken.”

De poort gleed voorbij; de wagen hield in, stopte. Jenny wankelde, toen zij uitstapte, en werd door iemand tegengehouden — dr. Nason. Zij durfde niet naar zijn gezicht te kijken, uit angst voor wat er op zou staan. Binnen — de muren grimmig en onbarmhartig in dit sombere uur; maar toch verbeeldde zij zich, dat ze glimlachten, en wat dichter bij kwamen.

Dr. Huffy zat op zijn bureau te wachten. Hij was nu niet meer haar commandeerende officier, maar alleen haar vriend. Hij kwam naar Jenny toe en sloeg zijn arm om haar heen. Wat deed hier alles huiselijk aan, genoeglijk! En het kleine deeltje van Jenny's hart, dat met haar mee naar buiten gegaan was, kwam terug tot het grotere deel, dat altijd daar blijven zou.

Na misschien een minuut sloeg zij dapper de oogen op.

Zij hoorde hem zeggen: „Hij leeft nog.”

Iemand — weer Nason — hield een glas met een prikkelige vloeistof tegen haar lippen. Jenny dronk het. Zij moest dat ontzettende beven overwinnen. Nason verliet hen, deed zachtjes de deur dicht.

Dr. Huffy trok zijn stoel dicht bij den haren. Hij nam zijn hand niet weg van haar arm. Hij vertelde haar alle bijzonderheden van het geval, de bemoeidigende verschijnselen, en de ontmoedigende verschijnselen. Langzamerhand begon zij te begrijpen. „Het doet hem goed, er over te praten. Hij houdt óók van Windy. Dat zijn er twee.” Het was, alsof Windy's kans daar gunstiger door werd.

„Je was niet makkelijk te vinden, kind. We hebben er drie man op uitgestuurd. Hoe Jake 't aangelegd heeft, weet ik niet.”

„Jake kan alles, wat van hem gevraagd wordt.”

„We waren niet van plan geweest, zoo gauw al te opereeren, maar Windy werd ongeduldig. Hij kniesde zijn weerstandsvermogen op — 't ging verkeerd. We zijn erg bang voor hem geweest. Theoretisch is de operatie geslaagd. Als hij den nacht doorkomt, maakt hij een goede kans. Daarom wouen we jou hier hebben. De anderen... wij hebben alles gedaan, wat we konden. Jij bent zijn eenige hoop. Je moet hem houden.”

O haar zwakke hart! O ontzettende verantwoording! Wist dr. Huffy dan nog niet, dat er op haar niet te rekenen viel? Zij, die nog nooit iets had kunnen presteeren, die maar op de hoeken stond te tobben en den verkeerden kant opging. Jenny's handen knepen in elkaar. Grauwe wanhoop kwam over haar trekkende gezicht.

Dr. Huffy zei: „Zoodra je voelt, dat je jezelf meester bent, gaan we naar boven. Maar ik moet je eerst nog één ding zeggen.” Er glom een licht in zijn moede, oude oogen. „Die kamer — de stille kamer van zaal 10. Jenny, je droom is uitgekomen. 't Hééft al verschil gemaakt daar!”

Er gebeurde iets binnen in Jenny — zij wist niet wat. Iets kolossaals. Hij ging vriendelijk voort: „We zullen de andere kamer ook zoo laten opknappen, je moet ons dat geld terug laten geven, Jenny.”

„Nee — nee! Ik ben al blij, als ik hier iets van mezelf mag achterlaten, voor mijn jongens.”

„Iets hier achterlaten!” Hij zag die voetstappen. „Maar, kind, wat je hier achtergelaten hebt kunnen we nooit meer verliezen. Dat hebben we allemaal gevoeld. Die moed, die geestdrift, die onzelfzuchtige en onoverwinnelijke geest van jou zal altijd voortleven in dit huis van ellende.”

Zij stond plotseling op haar voeten. De kamer werd gevuld met het wieden van vleugels... kleine vleugels, die rondom haar oleefteden in gelukkige hereeniging. Het was een grootsch oogenblik van openbaring: het licht, dat zij had gevolgd — de stem, die haar geleid had... die hadden niet gedwaald! Zij voelde het leven in zich terugkeeren — leven en nieuwe kracht voor den strijd, die nog wachtte.

Nu kon zij naar Windy gaan. Nu was zij weer sterk. Hij hoorde van haar. Zij wou haar eigendom handhaven!

Toen het dag werd, wisten ze, dat hij zou leven.

Hij deed zijn oogen open, keek naar Jenny.

„Je bent een heel eind weg geweest, Windy — en nu ben je weer terug.”

Op Jenny's gezicht was dat lieve licht, dat geen schoonheid was, maar meer ontroerde, dan schoonheid doen kon.

„Ik ganooit meer bij je vandaan, Windy. Je kunt zeggen wat je wilt. Het helpt je toch niets. Waar jij gaat...”

„Liefste...”

Dr. Huffy keerde zich om en sloop op zijn teenen de kamer uit.

Hij ging naar buiten en bleef heen en weerloopen over de plaats.

De dag kwam uit het Oosten op, gepurperd en nat van dauw. Hij herinnerde zich zoo'n dage-raad in Frankrijk, toen zij wisten, dat de verschrikkingen van den oorlog ten einde waren.

Ten einde! Die woorden hadden zij durven gebruiken... en zij hadden geloofd, dat het waar was!

Achter hem rees hoog zijn hospitaal omhoog — een smet op het blazoen der beschaving. Daar werden de drama's met den dag droeviger. Hij had daarover gebroed, en hij had geen einde kunnen zien; en hij had getobd, omdat het zoo onmogelijk was, een wereld te overtuigen van haar misdadigheid, die was het voeren van den oorlog.

Maar nu wist hij het! Het werd hem duidelijk hier onder de sombere gevels van No. 80. De vrouwen — de vrouwen als Jenny. Die moeders van het volgende geslacht! Dié waren de weg. Het zou den mannen niet meer lukken hun oorlogen op touw te zetten, of de jeugd van een volk bijeen te zamelen en op het slagveld te slingeren. Hij zag den laatsten geweldpleger voorbijtrekken, omdat de vrouwen van het volk hem in den weg traden, en zeiden:

„Nooit meer geven we onze mannen af voor den krijg!”

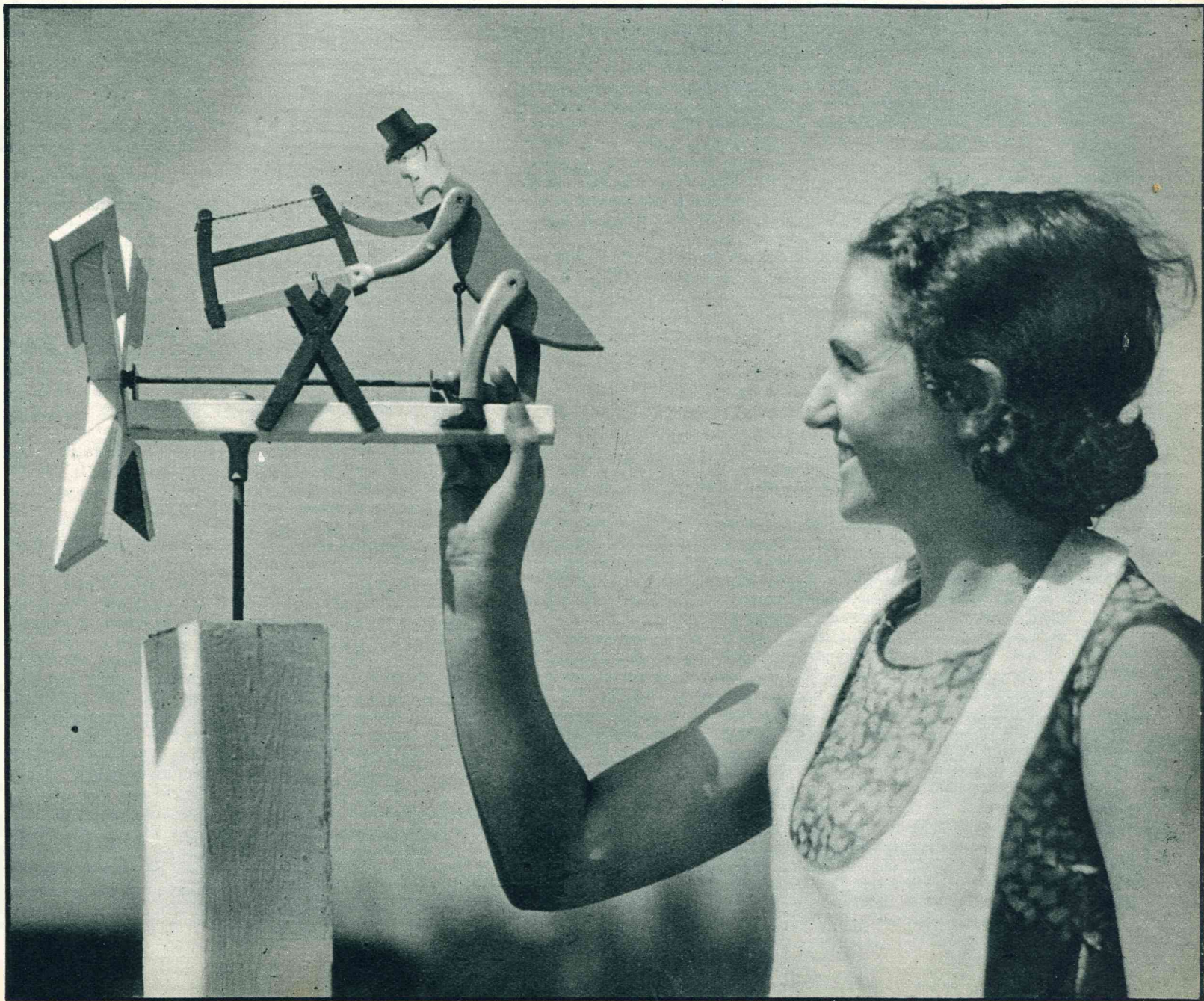
En eindelijk waren zij sterk genoeg, om dit te zeggen.

„Nou, heeren,” zei Jake tot de menigte in het lokaaltje van Skinny en Henry. „Nou, heeren, als dat niet de mooiste trouwpartij geweest is, die je ooit gezien hebt! Muziek van het Fluit-, Trom- en Hoorn-corps. Welk wijsje? Ja, dat liep een beetje door elkaar, maar 't klonk vroolijk, en geen mensch had zin om aanmerkingen te maken. Het gezelschap was bijeen in de stille kamer van zaal 10, want de dominee, die ze moest trouwen, lag in die kamer. Hij zal 't... wel niet lang meer houden, zeggen ze.

„De jongens, die niet meer in de kamer konden, gingen in de gangen staan. Ze kwamen in ziekenkarretjes, en een stel op krukken of met wandelstokken. En toen kwam de bruijom, nogal langzaam, op twee krukken, en hij leunde ook nog op den arm van de bruid. Als jullie haar gezicht gezien hadden... gelukkig en trotsch en... enfin, je hebt nooit zooiets gezien als 't gezicht van juffrouw Jenny. En toen ze de lange gang doorkwamen, met zijn tweetjes, wat denk je, dat de jongens toen gedaan hebben? Ze hebben een eereboog gemaakt met hun stokken en krukken, en daar liepen Windy en juffrouw Jenny onderdoor, met een verheerlijkt gezicht, net of 't sabels waren.

En toen zijn ze bij 't bed van den dominee gaan zitten. De hoofdverpleegster was er ook. Ze stond stijf en strak en ze keek recht voor zich uit, zonder naar hen te kijken, maar ze had wat glimmen in d'r oog, en even later rolde 't over d'r wang. En ze veegde 't niet eens af. Ze merkte er niet eens wat van. En dr. Huffy heeft de bruid weggegeven. En weet je wie er getuige was? Ik! En — o ja — het zoontje van den brug m droeg de ringen!”

EINDE.

Uncle Sam als houtzager: product van het speelsch vernuft van een molenaar in Massachusetts

WAAROM

gevraagd, HOE zal ik met de KLEINSTE risico de GROOTSTE winkans genieten.

IMMERS

onze

Combinatie-contracten

zijn U toch ook bekend: 5 winkansen, waaronder 2 1/20 van de Staatsloterij en 3 zonder nieten.

Hoofdprijs: f 100.000,

f 50.000, f 31.000,

3 x f 25.000,

2 x f 20.000, f 10.000

enz. voor slechts f 2.50 per maand.

Het kost U niets, eens prospecti aan te vragen en het is Uw belang.

Het fortuin begunstigt

ons kantoor; let wel, de laatste loterij keerden wij de volgende Hoofdprijzen uit:

De 100.000 viel te Wildervank.

De 50.000 viel te Genum.

De 31.000 viel te Franeker.

De 20.000 viel te Wommels.

De 10.000 viel te Finkega.

Aanvang Staatsloterij 20 November a.s.

Maakt ook gij een begin, door onderstaand formulier op te zenden aan SCHAFRAAD'S Adm. Kantoor, Weerd 13, Leeuwarden, Giro 51733, Bij-kantoor O. Boteringestraat 79, Groningen.

U gelieve mij inlichtingen te verstrekken betreffende uwe Combinatie-contracten

Naam:

Straat:

Woonplaats:

Adverteeren doet verkopen

GEOPEND tot 6 u. ZATERD.
tot 10 u. TEL: 81414

De Tijdgeest!

Ook „kijkers“ zijn welkom!

Wij begripen best dat U eerst eens wil „rondneuzen“, voor U tot kopen besluit!

Maar juist daarom mag U niet verzuimen de moderne dessins en kleurstellingen en de nieuwste modellen te komen bewonderen die wij geëxposeerd hebben in onze, opnieuw sterk uitgebreide Afdelingen:

**TAPIJEN • GORDJEN
LINOLEUMS • BEDDEN
DEKENS & MEUBELEN**

Wij geven U gaarne alle gewenschte inlichtingen zonder eenige verplichting: 't is prettig winkelen in Nederlands Grootste Speciaalzaak:

BILDERDIJKSTR 77-85
AMSTERDAM-WEST

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

DAMES!

Denkt er aan, de
MODE-ALBUMS

Winterweelde

VLIEGEN WEG!

Schaft U dit kostbaar werk, 't welk U als premie kunt krijgen voor slechts 50 cts., alsnog aan, bij onzen bezorger of agent, vóór het te laat is!

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

De-verkoooper

Geïllustreerd-Tijdschrift

Verschijnt
maandelijks

UITGAVE: N.V. PALLAS UITGEV. MIJ., AMSTERDAM

N.Z. Voorburgwal 326-328
Telefoon 36743

Wie als

VERKOOPEL of VERKOOPSTER

spoedig een hooger inkomen wil hebben en iets bijzonders in zijn beroep wil presteeren, leest het zoojuist verschenen, geheel aparte, rijk geïllustreerde tijdschrift (groot formaat-diepdruk) „DE VERKOOPEL“

Uitg.: N.V. PALLAS Uitg. Mij., Amsterdam, N.Z. Voorburgwal 326-328

LIZABETH ALLAN M.G.M.

CHARME TREKT ALTIJD AAN!

Er is een schoonheid, die afstoot - charme trekt altijd aan! Wat is de grootste charme van een vrouw? De jeugd, de fijne nuances van haar doorschijnende teint! En toch - welk een geringe zorg men dikwijls aan zijn teint besteedt! Blijf jong, blijf mooi, gebruik Pond's! Overdag wat Pond's Vanishing Cream, wat Pond's Cold Cream 's avonds - kan het eenvoudiger? Vraag meteen twee monstertubes aan!

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S VANISHING EN COLD CREAM

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan POND'S EXTRACT Co., Afd. 1611, AMSTERDAM

NAAM:

ADRES:

Hierlangs afknippen.

BON VOOR GRATIS PROEFNUMMER

De Lezers van dit blad ontvangen het eerste nummer ter kennismaking gratis!

Naam:

Adres:

N.V. PALLAS UITGEVERS MIJ., AMSTERDAM, N.Z. VOORBURGWAL 326-328

VROUWENLEVEN

JAPONNEN EN MANTELS

EN MODE- KLEUREN

De modekleuren voor dezen winter zijn: kastanjebruin, grijs, verschillende tinten van groen, van bordeaux rood en van paars. Maar bovendien zal er veel zwart gedragen worden.

Eigenlijk is zwart altijd in de mode. De kleuren variëren in elk seizoen, maar zwart is er en blijft er. Een gekleurde japon kan zeer zeker flatterend wezen, maar zwart is altijd gedistingeerd.

Wie dus slechts weinig geld aan haar

voor 35 cents bij onze administratie knippatronen verkrijgbaar.

Het patroon van den hierbij afgebeelden rok kost slechts 20 cent.

Deze sportrok van tweedstof heeft voor en achter plooiën en is voorzien van 'n gezelligen zak.

Men heeft ervoor noodig: 1,10 M. stof van 1,40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

607

kleeding besteden kan en er toch gaarne elegant uit wil zien neme vooral — nu en dan ten minste — zwart. En in zulk geval ga men zich liever niet te buiten aan speciale modetinten.

Wie zuinig moet zijn met haar kleedgeld kiese ook liever geen extravagante modellen, die even vlug weer verdwijnen als ze gekomen zijn en waarmee men er na één jaar alweer ouderwets uitziet.

De drie hierbij afgebeelde modellen zijn modieus, maar tegelijkertijd van 'n aangename eenvoud, waardoor ze niet spoedig zullen vervelen en ze hebben geen buitenissige details, waardoor ze uiteraard tot een kort leven zouden zijn gedoemd.

Daar is vooreerst 'n diner-toilet van satijn, met kraag en ceintuur aan één stuk geknipt. De rok is eenigszins klokkend. Het ondergedeelte der mouwen is van brocaatzijde genomen.

Deze mouwen kunnen later desgewenscht gemakkelijk weer eens veranderd of door andere vervangen worden.

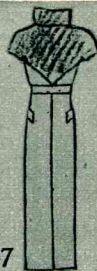
Voor deze japon heeft men noodig 5 M. stof van 1 M. breedte.

De elegante namiddagjapon van romainzijde heeft lange nauwsluitende mouwen en 'n vest van kantstof. De japon is ook zeer geschikt om over een kanten blouse te worden gedragen of over 'n blouse van afstekende, met die van de japon harmonieerende zijde. Dit model mogen we dus zeker wel praktisch noemen.

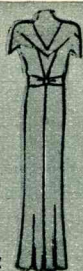
Men heeft ervoor noodig: 4,50 M. stof van 1 M. breedte.

584

607

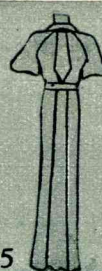
584

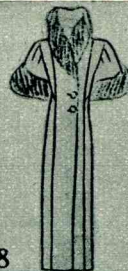
586

586

585

608

608

584. Diner-toilet van satijn, met kraag en ceintuur aan één stuk. Wijde ondermouwen van brocaat. Benodigde stof: 5 M. van 1 M. breedte.

585. Namiddagjapon van romainzijde, met klokkenden rok. Deze japon met nauwsluitende lange mouwen en vest van kantstof kan ook over 'n kanten blouse worden gedragen. Benodigd: 4,50 M. stof van 1 M. breedte.

586. Avondtoilet van marocain met breede satijnen ceintuur met strik. De rok heeft gedrapeerde zijbanen. Benodigd: 5 M. stof van 1 M. breedte.

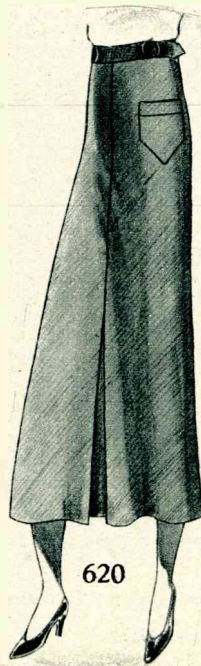
607. Mantel van grove diagonaal-stof met aangeknijpte voorpanden en zakken. De groote bontkraag van caracul kan los op den mantel worden gedragen. Benodigd: 3 M. stof van 1,40 M. breedte.

608. Elegante mantel van zibeline laken, met modieuze vleugelmouwen, gegarneerd met vossebont. Benodigd: 3 M. stof van 1,40 M. breedte.

620. Sportrok van tweed met voor- en achterplooiën en opgenaaiden zak.

Het hierbij afgebeelde avondtoilet is ontworpen in crêpe marocain. De rok ervan heeft gedrapeerde zijbanen. De taille is versierd met 'n schouderkraag en met 'n breede satijnen ceintuur met strik.

Benodigd: 5 M. stof van 1 M. breedte.

620

Het verwerken van bontresten

De meeste vrouwen hebben hier of daar nog wel wat bont liggen, dat ze door de jaren heen hebben bewaard. Daar ligt bijv. nog de garnering van 'n ouden wintermantel, 'n ouderwets geworden kraag, 'n mof waarvan de eene zijde versleten is, of 'n uit de mode geraakte bontmuts. Van een en ander is het bont waarschijnlijk slechts ten deele nog mooi gebleven, maar juist om die goede gedeelten heeft de eigenares het nooit over zich kunnen verkrijgen om het weg te doen.

Nu, als er ooit 'n tijd geweest is, waarin allerlei restjes van bont te pas gebracht konden worden, dan is dat zeker wel in dezen winter, nu er zoo vele en zoo velerlei bontgarneringen worden aangebracht niet alleen op mantels, maar ook op japonnen.

Heeft men tamelijk groote stukken van 'n oude bontjas bijv., dan kan daar prachtig 'n vest van worden gemaakt, zonder mouwen. Heeft men daarvoor niet geheel voldoende, dan mag men er ook 'n schouderstuk voor nemen van de japonstof.

Van kleinere bontresten kan men, zoowel voor japonnen als voor mantels, 'n schouderstuk maken, met of zonder kraagje, of 'n paar schouderstukjes, spits toeloopend tot aan de taille ongeveer, wanneer men voldoende bont heeft daarvoor, terwijl men enkel 'n paar vleugeltjes maakt van kleinere stukjes.

Verder worden hierbij afgebeeld 'n paar elegante mantelmodellen, eenvoudig en toch heel bijzonder van coupe en van uitvoering.

De eerste mantel van grove diagonaal-stof heeft aangeknijpte voorpanden, waardoor zakken gevormd worden. De groote bontkraag van caracul kan los op den mantel worden gedragen.

Benodigde stof: 3 M. van 1,40 M. breedte.

Ons tweede mantelmodel heeft modieuze vleugelmouwen, omzoomd met bont. Ook de hoog opstaande kraag ervan is zeer elegant.

Deze „gekleede” mantel van zibeline-laken is gegarneerd met vossebont.

Men heeft ervoor noodig: 3 M. stof van 1,40 M. breedte.

Van al deze modellen, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn

Zelfs de kleinste stukjes bont kunnen nog dienen voor garnering van japonnen. Men maakt er één of twee of drie biesjes van op de manchetten, of 'n randje onder langs den rok, of 'n strik bij de ceintuur of op de taille.

Moet men stukjes bont aan elkaar naaien, dan dient men er vooral op te letten, dat de vleug ervan naar denzelfden kant loopt.

Men mag bont nooit met 'n schaar doorknippen, omdat men dan ook door de haartjes ervan knipt, maar men snijdt aan den achterkant, met 'n scherp mesje, enkel door de huid.

Het aan elkaar zetten ervan geschiedt aan den linkerkant met 'n overhandschen steek. Ter meerdere stevigheid naait men dan tegelijk 'n smal bandje of 'n reepje dunne stof in den naad. Men moet voor het naaien van bont extra sterk garen gebruiken.

MARJAN.

De nieuwste Hoeden

Er is op hoedengebied niet zulk 'n groote omwenteling gekomen, dat de hoedjes van verleden jaar nu meteen geheel en al uit de mode zijn. Met 'n kleine verandering hier en daar, een nieuw deukje en 'n nieuw veertje, kan er al aardig wat gemoderniseerd worden, zoodat wie zich géén nieuwen hoed kan aanschaffen, daarom toch nog niet dadelijk in zak en asch behoeft te zitten. Maar dat neemt niet weg, dat er bijzonder interessante nieuwigheden zijn welke een nieuwen hoed duidelijk als *up to date* kenmerken.

Daar is bijvoorbeeld een eenvoudige hoed van marengo vilt, waarvan de bol op 'n heel eigenaardige wijze is versierd. De eigenlijke hoed is, kruisgewijs, met 'n smal reepje vilt over den bol geregen.

Het tweede hierbij afgebeelde kleine viltmodelletje, ontworpen naar 't model van 'n vaas, is weer op 'n geheel andere maar even origineele wijze bewerkt. Een geplooid stukje vilt is ingeschoven tusschen de opstaande uiteinden van den bol, welke met twee pijlen doorboord zijn.

Dat veeren weer in de mode komen toont ons derde model, een eenvoudige vilthoed, omgeven met 'n groote, rondom afhangende veer.

Opmerkelijk bij deze foto is de puriteinsch eenvoudige afwerking van den hals met het ingezette witte biesje, zooals ze eenige tientallen jaren geleden werden gedragen en die toen „ruches” genoemd werden. Ze waren toen onontbeerlijk voor elke japon.

Alle drie de hierbij afgebeelde hoeden zijn ontworpen in bruin.

P. D.

FOTO'S VAN
WINTERFELD

Hoed van bruin marengo vilt met eigenaardig versierden bol.

Bruine vilthoed, naar het model van 'n vaas, met zeer origineele versiering.

Bruin vilten hoed met groote, rondom afhangende veer.

Doe het met zorg!

In weinig woningen zult u tegenwoordig geen decoratieve voorwerpen vinden. Sinds men meer aandacht schenkt aan ontwerp en decoratie, hebben fabrikant, ontwerper en verkoper daarmee natuurlijk rekening gehouden, met het resultaat, dat men nu werkelijk mooie dingen kan kopen, met weinig meer kosten dan die van de leelijke dingen van gips en kalk vervaardigd, die men vroeger algemeen in groote verscheidenheid in de kamer neerzette. De taak om een goed artistiek geheel van uw kamer te maken, eindigt niet met het kiezen der dingen, doch vooral met 't plaatsen ervan. De goede verkoper zal u uitstekende voorlichting kunnen geven, men zal u helpen met het plaatsen, doch 't wordt aan u overgelaten een goede sfeer te scheppen.

Regelmatigheid ziet men nooit meer bij het arrangeeren, zooals vroeger, b.v. een buffet in 't midden van een wand geplaatst, en 'n stoel aan iederen kant er naast, of twee precies dezelfde vazen aan elken kant op 'n kastje of schoorsteen, met een bijpassend middenstuk. Zal een gewoon ameublement u nog eenigszins aan regels binden, de schakelmeubelen kunt u toepassen naar eigen believen, en heel goed kunt u van tijd tot tijd een ander schema toepassen, wat vooral zoo uitstekend is bij overgang van den winter naar den zomer. In den zomer zult u het meest maken van uw raam, en het schema aldus maken, dat u het zonlicht het meeste kunt benutten, terwijl u zich gedurende den winter zooveel mogelijk afwendt van den triesten aanblik naar buiten, en de toch altijd eenigszins tochtige plaats bij het raam, om die te verwisselen met een rustig zitje bij den haard.

Met schakelmeubelen kunt u steeds wat nieuws bedenken, en u kunt het meeste van de kamer maken, terwijl het 'n uitstekende gelegenheid biedt voor diegenen, die met weinig willen beginnen, en er steeds iets aan willen toevoegen. De grootste gelegenheid, om een goede sfeer in uw vertrekken te

brengen, geven de kleine verplaatsbare decoratievevoorwerpen, die dingen waartoe 'n vrouw zich altijd aange trokken gevoelt, zooals mooie artistieke beeldjes, een vaas, een artistieke bokaal, kortom van die kleine dingen, die met zorg gekozen moeten worden, en vooral met veel smaak. Het moet niet worden 'n opeenstapeling van allerlei vazen, kannen, borden, enz. Hier en daar een enkel kunstvoorwerp, dat in zijn omgeving past en verfraait, doet veel meer.

Hierbij gaan verschillende van die decoratieve dingen, welke in den handel gebracht worden, en waar u waarschijnlijk iets uit zult kunnen kiezen, om uw kamerschikking te verbeteren. D. D. L.

DE ONBEKENDE SOLDAAAT

door

John D. Claverten.

De doodsche stilte rond de cenotaaf werd verbroken door een schallenden bazuinstoot, waarvan de echo stervend verklonk onder de poortgebouwen van Whitehall. De bevelvoerende generaal stak zijn sabel op.

„Trompetters, opent den ban! De „Last Post” voor den Onbekenden Soldaat!”

De trompetten van de Horse Guards schetterden over het groote plein. De omfloerste trommels begeleidden den groet aan den onbekenden doode met een dof geroffel, dat met een naargeestig geluid tegen de gebouwen opkroop.

De koning salueerde en de soldaten presenteerden het geweer. De duizenden toeschouwers hadden het hoofd ontbloot en bogen het hoofd, de vrouwen snikten.

„Trompetters, sluit den ban!” klonk het bevel van den generaal.

De schetterende trompetten besloten de plechtigheid. De koning trad tot voor de cenotaaf en salueerde. En onmiddellijk nadat hij vertrokken was, rukten de troepen in. De toeschouwers verdrongen zich om de cenotaaf. Mannen met bleeke, verstrakte gezichten en snikkende vrouwen. Aan den voet van het monument werden bloemen neergelegd. Pompeuze kransen en een late kasroos, immortellen en een enkel tuiltje gedroogde mistletoe. De Onbekende Soldaat behoorde het geheele jaar door aan het Engelsche volk, maar op Armistice Day werd zijn nagedachtenis meer in het bijzonder gewijd door de tranen van de vrouwen en moeders, wier geliefde dooden in de registers van het War Office waren ingeschreven met de bemerking: „Vermist — niet geïdentificeerd...”

De ruimte rond de cenotaaf stroomde langzaam leeg. De treurende namen afscheid van den doode; het bruisende leven riep hen weer. Luitenant Burgess bracht een laatst saluut aan het onbekende slachtoffer van het beestachtig geweld, waarvan de verdwaasde menschheid vier lange jaren bezeten was geweest. Met vluggen tred liep hij op de poort van Whitehall toe.

Aan den ingang viel zijn blik op een oorlogs-invalide. De man was gekleed in de uniform van het Invalidenhuis. Zijn gelaat was onherkenbaar misvormd, zijn linkerarm ontbrak en het linkerbeen was tot bij de knie weggenomen. Burgess wendde haastig zijn blik van dat weerzinwekkend gelaat af. Hij liep door, maar keerde plotseling op zijn schreden terug. Het medelijden met een ongelukkigen oorlogskameraad won het van zijn afkeer.

„Mag ik je iets aanbieden voor een sigaret en een glas ale, kameraad?” vroeg hij vriendelijk, een half pond te voorschijn halend.

De misvormde mond van den soldaat vertrok zich tot een afschuwelijke grijns.

„Ik heb het voor mezelf niet nodig, luitenant,” antwoordde hij met een vreemde, diepe stem. „Maar in het tehuis is meer dan een kameraad, die er u dankbaar voor zal zijn.”

Hij stak het geld weg en salueerde, de kruik waarop hij zich voortbewoog onder den arm klemmend.

„Hoe heet je, van welk wapen was je?” informeerde Burgess om zijn belangstelling te toonen.

De man haalde de schouders op. Met een hoofdknikje wees hij naar de cenotaaf.

„Ik ben als hij daar, een onbekend soldaat, luitenant.”

Burgess keek hem verrast aan. „Bedoel je... geheugenverlies?” vroeg hij haperend.

De soldaat knikte. „In 1917 gewond uitgewisseld en in 1920 na een operatie het geheugen teruggekregen. Maar van alles wat daarvoor ligt, kan ik me niets meer herinneren.”

„Ook niet waar je gewoond hebt en waar je hebt gevochten?”

„Niets, niets meer, luitenant,” antwoordde de invalide, het hoofd schuddend.

Burgess fronste de wenkbrauwen. „Je geschiedenis moet behandeld zijn op het War Office. Heeft men daar niet na kunnen gaan waar je gewond bent?”

„Zeker, maar daarmee was mijn identiteit nog niet vastgesteld, luitenant. Volgens de opgaven van het Duitsche Roode Kruis ben ik als patiënt aangetroffen in het oorlogslazaret in de vlakte van Jeruzalem.”

Burgess knikte levendig. „De Engelsche overval van het Turksch-Duitsche instructiekampement,” viel hij in. „Het vierde en zesde Main Guards namen er aan deel. Je moet tot een van deze beide regimenten hebben behoord.”

De soldaat keek hem onderzoekend aan. „Bent u erbij tegenwoordig geweest, luitenant?” Zijn stem kreeg plotseling een heel anderen klank. En zijn blik verried gespannen verwachting.

Burgess glimlachte. „Neen, aan den overval nam ik geen deel. Maar ik behoorde tot het achtste regiment, dat als reserve achterbleef. Wij moesten terugtrekken, het vierde en het zesde werden gedeceimeerd teruggeslagen.”

De invalide schudde het hoofd. „Ik kan me er niets van herinneren; voor 1920 schijn ik niet te hebben geleefd. Ik heb een vage herinnering aan een oude vrouw, dat zal mijn moeder wel zijn geweest. Soms, als het gas weer eens nawerkt, zie ik helderder beelden. Maar geen dokter kan uitmaken of het een hallucinatie of beleefde werkelijkheid is.”

„Ben je gegast?” vroeg Burgess medelijdend.

Weer vertrok de man zijn mond tot die afschuwelijke grijns. „Mosterdgas, luitenant. Het vreet gestadig door, maar lang zal het niet meer duren, zegt de dokter.”

Burgess ontdekte in den hals van den invalide een paar ontstoken plekken. „Arme kerel,” liet hij zich onwillekeurig ontvallen.

De soldaat lachte. Het klonk afschuwelijk en Burgess kreeg een oogenblik den indruk, dat hij een krankzinnige voor had. Maar die indruk verdween onmiddellijk weer.

„Wat wilt u, dat is de oorlog, nietwaar? Al die ongetelde offers hebben de beschaving immers gered? Ik ben er trotsch op, u niet?”

Hij wees met een hoofdknikje naar de cenotaaf. En sarcastisch ging hij voort. „Minstens zoo trotsch als hij daar. En als hij kon zien voor welken waan hij zijn leven heeft gegeven, sloeg hij de menschheid met zijn knoken om de ooren.”

„Je bent bitter, vriend,” sprak Burgess treurig. Het viel hem niet gemakkelijk zich de mentaliteit van den ander in te denken. Zelf was hij zonder een schram uit den oorlog teruggekomen. En in betrekkelijken zin had hij aan die wereldrazernij zijn levensgeluk en een schitterende positie aan het War Office te danken gehad. Hij was getrouwd met een jonge, rijke oorlogsweduwe en het leven had hem niets meer te wenschen overgelaten.

Uit de stem van den ongelukkigen invalide was plotseling alle bitterheid verdwenen. Zij trilde zacht, toen hij voortging.

„Misschien hebt u gelijk, luitenant. Maar vergeet niet, dat de oorlog me alles ontnam. Mijn jeugd, mijn gezondheid en mijn uiterlijk. En voorts alles, alles wat den mensch het leven begeerlijk maakt. Ik heb ouders gehad, wellicht zijn ze dood. Misschien heb ik een vrouw, ik weet het niet. Op de afschuwelijke portretten, die de dagbladen publiceerden, toen ik mijn geheugen nog kwijt was, heeft niemand me herkend. Hoe kan het ook? Bied ik geen afgrijselijken aanblik? Welke moeder, welke vrouw

zou in een monstraositeit als ik ben, haar zoon of haar man kunnen terugvinden?”

Burgess keek hem getroffen aan. „Daar heb ik nog niet aan gedacht, mijn vriend; net is inderdaad zeer goed mogelijk, dat je familie hebt, die om je treurt.”

„Of, die me misschien reeds lang vergeten heeft,” vulde de onbekende soldaat met trillende stem aan. Zijn oogen staarden droomerig in het verschiep. De „Big-Ben” zond twaalf gonzende slagen van het House of Parliament over de The ms uit. De invalide maakte plotseling een beweging of hij iets van zich afwierp.

„Het is beter zóó,” mompelde hij halfloofd. Hij zette zijn pet recht en salueerde. „Het is tijd om naar huis te gaan, luitenant. Ik zal uw gift onder de jongens in de cantine verdeelen. Mag ik hun zeggen aan wien zij die vriendelijkheid te danken hebben?”

Hij keek Burgess vragend aan en deze glimlachte. „Ik heet Burgess, ik was in den oorlog sergeant bij het achtste Main Guards.”

Er ging een lichte schok door het lichaam van den onbekenden soldaat. Hij staarde Burgess recht in de oogen. „U is er beter afgekomen dan ik, luitenant. Heeft u een vrouw?”

Burgess knikte. Om zijn mond speelde een zachte glimlach, toen hij aan Nance dacht. „Ja, ik ben getrouwd,” beaamde hij.

De onbekende soldaat bestudeerde even zijn gelaat. Met een diepen zucht wendde hij zijn blik plotseling af. „Ik ga heen, luitenant, ik dank u vriendelijk,” bracht hij met een schorre stem uit.

Burgess reikte hem de hand. „Vaarwel, mijn vriend, verlies den moed niet.”

De invalide drukte hem krachtig de hand en bleef hem nastaren, tot hij door de poort van de Horse Guards verdwenen was. Langzaam wendde hij zich naar de cenotaaf. „Je bent gelukkiger dan ik, mijn vriend,” mompelde hij, stram saluerend. En wegstrompelend besloot hij: „Sergeant Burgess van het achtste... een naam, dien ik nooit zou hebben vergeten...”

Het vetgedrukte kopje deed het bericht in de „Times” onmiddellijk opvallen.

„Hedenmiddag is in het Tehuis voor Oorlogs-invaliden een oorlogsgewonde overleden, die algemeen de Onbekende Soldaat werd genoemd. De man werd in 1917 zwaar gewond bij den Engelschen overval van het Turksche kampement in de vlakte van Jeruzalem. Tengevolge van een schot in het hoofd verloor hij zijn geheugen.

Het is het War Office nimmer mogen gelukken de identiteit van den gewonde vast te stellen, hoewel de nasporingen zich over het geheele koninkrijk hebben uitgestrekt. De Onbekende Soldaat is gestorven aan de gevolgen van een gasaanval, dien hij doorstond tijdens zijn kortstondig verblijf in het noodlazaret. Hij was veertien jaar geleden reeds door de specialisten opgegeven, maar hij liet het leven niet los voor zijn geestkracht gebroken was.

De hemel heeft eindelijk erbarming gehad met zijn lijden: de dood heeft hem van alle pijn en leed verlost. Den onbekenden soldaat ons eerbiedig saluut; hij ruste in vrede.”

Burgess las het bericht aan zijn vrouw voor. „Dat is de man, dien ik laatst op Armistice Day ontmoette, weet je wel, Nance?”

Zijn vrouw knikte. „Het is een tragisch geval; wellicht leeft er hier en daar nog een moeder of een vrouw, die er niet het minst vermoeden van heeft hoe na die onbekende haar aan het hart ligt.”

Burgess stond plotseling op. „Als je er niets op tegen hebt, ga ik even naar het Invalidenhuis, liefste. Hij was een kameraad uit de tweede divisie en sinds ik hem gesproken heb, is hij niet meer uit mijn gedachten geweest.”

Nance stond op. Zij wees naar een bos roode tulpen op het buffet. „Neem die mee, Bert, dan zal hij niet door iedereen vergeten worden.”

Burgess knikte haar dankbaar toe. Hij reed

naar het Invalidenhuis, waar hij ontvangen werd door den directeur, een gepensionneerd kolonel.

„Wel, dat is toevallig, ik had je morgenvroeg een briefje willen schrijven, Burgess,” begroette deze hem. „Voor de „Last Post” voor den Onbekenden Soldaat geblazen werd verzocht hij mij zijn groeten aan je over te brengen.”

Burgess dankte hem. „Ik heb kennis met hem gemaakt op den laatsten Armistice Day, 't was een ongelukkige kerel. Zou ik hem even mogen zien, kolonel?”

„Zeker, ga maar mee,” stemde de directeur bereidwillig toe.

Burgess volgde hem naar de ziekenzaal. De Onbekende Soldaat was reeds opgebaard. Zijn hals vertoonde overal de verwoestende uitwerking van het mosterdgas, dat zijn bloed en zijn leven vergiftigd had. Het misvormde gelaat was grootendeels onder zwachtels verborgen, de oogen waren gesloten.

„Ik heb er altijd aan getwijfeld of de man geen comédie speelde,” sprak de kolonel met gedempte stem. „Nadat hij in 1920 zijn volle bewustzijn terugkreeg, heb ik hem honderden verhooren afgenomen om achter zijn identiteit te komen. En dan kreeg ik zoo den indruk, dat hij geheugenverlies

simuleerde en zich opzettelijk gesloten hield. Soms werd hij kribbig onder die verhooren. „Laat me met rust,” viel hij eens op een keer woedend uit. „Wat kan u mijn identiteit schelen? De oplossing van het raadsel zou alleen maar kunnen beteekenen, dat een mooie jonge vrouw met een monster als ik ben opgescheept zit. Zoek maar niet en martel me maar niet langer. Ik ben alleen al ongelukkig genoeg, drijf nu maar niet naar het ongeluk van anderen.”

De kolonel schudde het hoofd. „Zie je, Burgess, dat is altijd mijn indruk geweest van den Onbekenden Soldaat: hij wilde in vergetelheid blijven leven. Misschien had hij werkelijk een vrouw en wilde hij haar leven niet aan zijn ellendig lot gebonden houden. Hij wist dat hij verloren was en door geheugenverlies voor te wenden, bespaarde hij haar een jarenlange marteling.”

Burgess keek hem verbaasd aan. En de kolonel beantwoordde dien blik met een nadrukkelijk hoofdknikken.

„Zoo moet het zijn, Burgess. Jij hebt hem gekend en ik wil het jou wel in vertrouwen vertellen. Voor hij stierf, toonde hij me een vrouwenportret. Hij verzocht me, hem dit mee te geven in zijn graf. Hier is het....”

De directeur haalde een portret te voorschijn. Burgess nam het aan. Zijn gelaat verstrakte en werd doodelijk bleek. De hand met het portret beefde en in zijn oogen drong een eenzame traan. Minuten lang bleef hij zoo staren, tevergeefs trachtend den nevel te doorboren, die voor zijn oogen kwam.

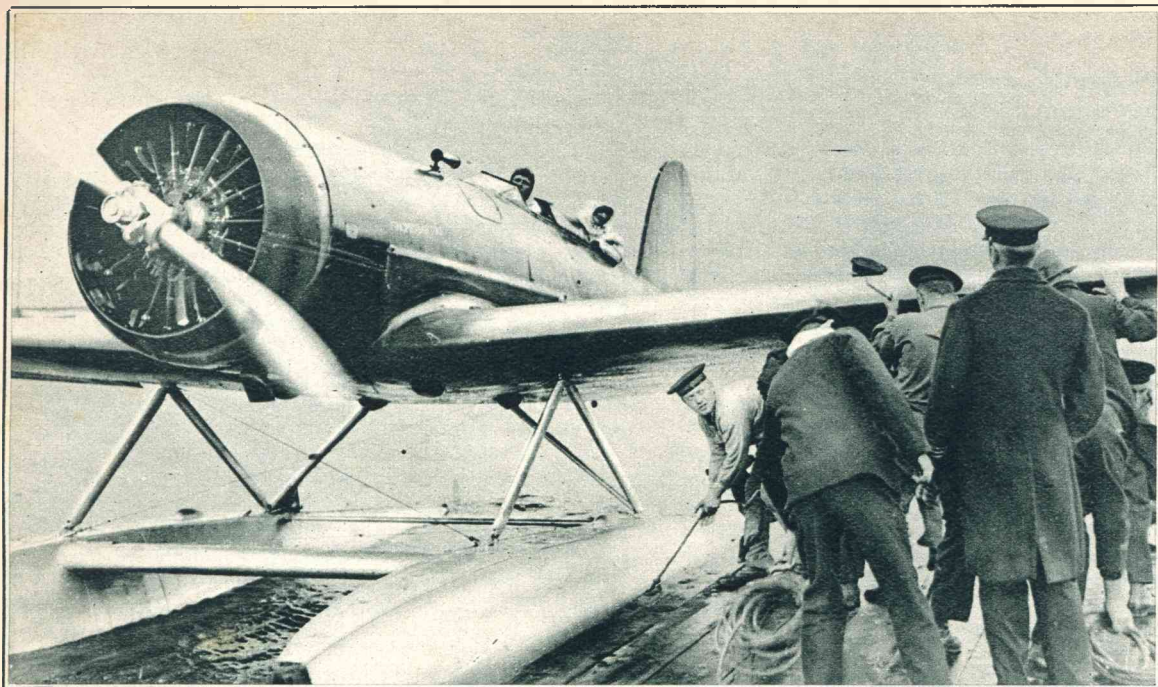
De kolonel keek hem verwonderd aan. „Wat scheelt je, Burgess?”

Met een krachtige hoofdbeweging schudde Burgess de ontroering van zich af. Om zijn mond trok een strakke glimlach.

„Het geheim van den Onbekenden Soldaat is opgehelderd, kolonel,” antwoordde hij. En met een nauw bedwongen snik de roode tulpen in de handen van den doode leggend, voegde hij eraan toe: „Zijn naam is Will Bumpstead, hij werd in 1916 als gesneuveld opgegeven. Geef hem deze bloemen mee in het graf, zij zijn hem geschonken door zijn vrouw....”

De plechtigheid rondom de cenotaaf, het graf van den Onbekenden Soldaat te Londen, zooals die jaarlijks op Wapenstilstandsdag, 11 November, gehouden wordt.

De aankomst te Schellingvroude, de marinevlieghaven bij Amsterdam.

De heer en mevrouw Lindbergh bij den ingang van het Vredespaleis te 's Gravenhage, begroet door hun beroemden landgenoot Dr. Kellogg, rechter in 't Permanent Hof voor Internationale Justitie.

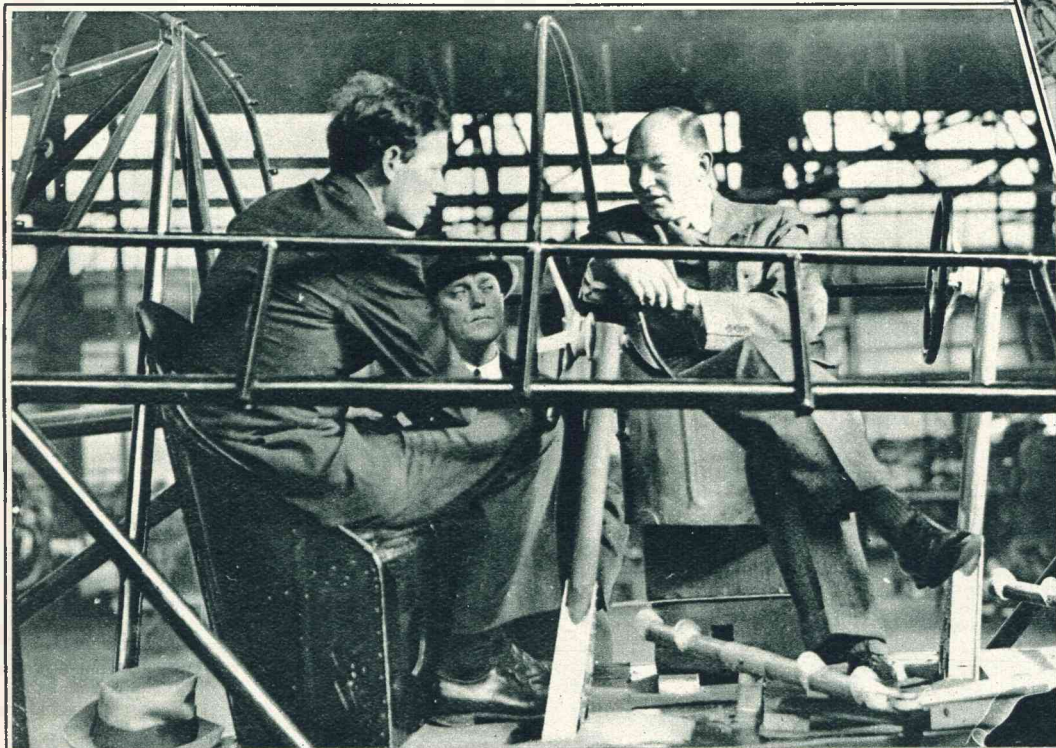
In een hangar op Schiphol bezichtigde Lindbergh de „Postjager”. Niemand kreeg kans om de beroemdheid van dichtbij te zien. Maar de aanboudster wint.

HET ECHTPAAR LINDBERGH IN NEDERLAND

De bescheiden oceaan-vlieger Charles Lindbergh en zijn vrouw hebben op hun tocht langs de verschillende landen van Europa ook Nederland bezocht. Het is den pers-fotografen door beide beroemdheden niet gemakkelijk gemaakt en de directie van de K.L.M., wier gast de heer Lindbergh was, zorgde eveneens, dat geen onbescheiden lens het echtpaar ongemerkt kon bespieden. Desondanks mocht het gelukken enkele opnamen te maken, die laten zien, voor zoover het nog niet bekend was, dat deze bekwame vlieger, van wien soms ten onrechte wordt gezegd, dat hij het eerst den Atlantischen Oceaan overvloog, wars is van de humbug, welke in zijn vaderland zoo gewild is.

Charles Lindbergh bij zijn wandeling over het vliegerrein Schiphol.

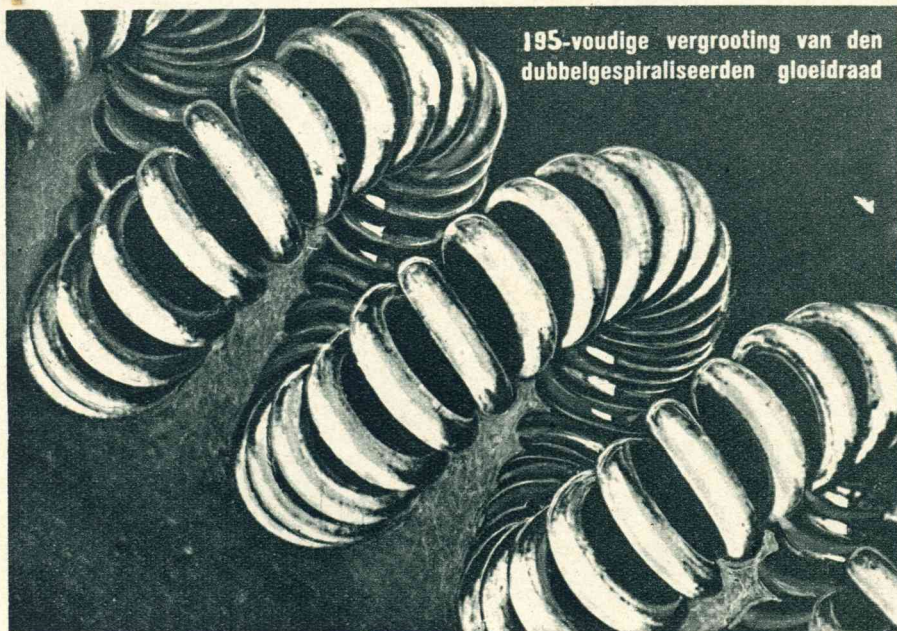

Lindbergh, Fokker en de K.L.M.-directeur Plesman tijdens hun bezoek aan de Fokkerfabrieken te Amsterdam. Het gezelschap bij de F 36 het vliegtuig voor 36 personen, aldaar in aanbouw.

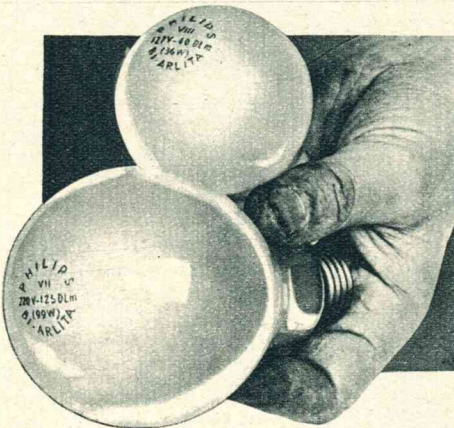
Mevrouw Linabergh op Schiphol.

Philips „Bi-Arlita” met dubbelgespiraliseerden gloeidraad - NOG ZUINIGER!

Let op de gecombineerde Decalumen-Wattstempeling van de nieuwe serie Philipslampen: de „Bi-Arlita” en de „Spiralta”. De „Bi-Arlita”, met edelgas gevuld, inwendig gesatineerd en met dubbelgespiraliseerden gloeidraad; de „Spiralta”, de heldere vacuümlamp met enkelgespiraliseerden gloeidraad.

Iedere gebruiker kan zelf onmiddellijk zien, welke hoeveelheid licht hij per hoeveelheid verbruikten stroom ontvangt.

125 Decalumen : het goede lichtvolume!

PHILIPS „Bi-Arlita”

Vraagt vergelijkende lichtdemonstratie met den photometer

BRIEFONDERWIJS

IN TECHNIEK - WISKUNDE - TALEN - TEEKENEN
OPLEIDING N.O. AKTEN - DIPLOMA-OPZICHTER - MEESTER-GEZEL - MONTEUR - TEEKENAAR - MACHINIST, E.A.
PROSPECTUS, PROEFLES EN INLICHTINGEN GRATIS

ITMO - HILVERSUM No.12

Adverteeren doet verkoopen!

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM'S MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f.1.25 per doos.

Baby's lokken blijven stralend blond.

Zonnestraaltje wordt baby genoemd, omdat haar zijde-achtige, blonde lokken als gesponnen zonnestralen glanzend. En ze zullen deze schoonheid nimmer verliezen, want Moeder kent het geheim, om den glans en de lichte kleur van het blonde haar van de kleine lieveling te behouden: Nurblood, de wereldberoemde speciale shampoo voor blondines, die haar eigen, algemeen bewonderd blond haar de oorspronkelijke lichte goudkleur teruggeeft, beschermt ook baby's gouden lokken tegen het donker worden. Moeder weet, dat Nurblood ook voor de bijzonder teere, gevoelige structuur van het kinderhaar zoo vaak men wil kan worden gebruikt, daar het geen kleurmiddel en geen henna bevat; het is vrij van soda en alle schadelijke bestanddeelen. Verzorgt ook U het lichtblonde haar van Uw kind met Nurblood, zij zal U er later dankbaar voor zijn. Nurblood is overal verkrijgbaar. Imp.: Fa. B. Meindersma, Den Haag.

ROBERTS

Thans

NURBLOND

De speciale shampoo voor blondines

cts.

Is dat Uw schaduw?...

Wat verraden Uw handen in die uren van ontspanning, die het dagelijksch gedoe doen vergeten? Zijn ze teer en gesoigneerd, passen zij bij Uw aantrekkelijk, verzorgd uiterlijk? Of... werpen zij een schaduw, een schaduw, die storend werkt en herinneringen oproept aan huishoudelijk werk - dagelijksche plichten? U kunt zoo gemakkelijk voorkomen, dat Uw handen haar natuurlijke charme verliezen door huishouding, sport of ruw weer. Als U het juiste middel gebruikt, hebt U slechts enkele minuten per dag nodig om ze steeds glad en blank te houden. Kaloderma-Gelee is het speciale middel voor het verzorgen der handen. Het behoedt ze met zekerheid voor rood of ruw worden, ook, wanneer ze vaak aan ruw werk of weer en wind worden blootgesteld. Het houdt Uw handen jeugdig en teer en maakt reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★Probeert U eens het volgende: Wrijft U - steeds na het wasschen, zoolang de huid nog vochtig is - een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

In tubes f.-,20, f.-,35 en f.-,60

F. WOLFF & SOHN - KARLSRUHE

CARP'S CAREEN

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

SPORT VAN DE WEEK

Ook H.F.C. heeft er prijs op gesteld tegen Ajax zoo goed mogelijk voor den dag te komen.

Tijdens het eerste half uur van den strijd in den Haarlemmerhout zag het er werkelijk naar uit, dat de Haarlemmers met hun enthousiasme de betere kwaliteiten van het hoofdstedelijke voetbal zouden bedwingen, doch tenslotte moest de good old toch voor de roodwitten de vlag strijken. Als leider der afdeeling heeft Ajax het overal even moeilijk. De clubs schijnen er buitengewoon veel prijs op te stellen om tegen de Amsterdamsche eerste klassers zoo goed mogelijk voor den dag te komen, iets wat trouwens volkomen begrijpelijk is.

Daar Feijenoord eveneens won, komt de grootste concurrentie nog immer van Rotterdamsche zijde.

In de andere afdeeling werd Stormvogels door D.F.C. uit den zadel gelicht. Hier zal het echter voorloopig

De Amsterdamsche dames op eigen grond met 0-1 door H.O.C. geklopt. Op onze kiek trekken de Haagsche dames, onder aanvoering van mej. Rollin Couquerque, ten aanval.

wel stuivertje wisselen tusschen de verschillende concurrenten blijven, daar niet één team hier het andere duidelijk overtreft. R.C.H. maakt het heel slecht en werd thans weer op eigen grond geklopt. De blauwzwarte Haarlemmers teren nog steeds op de vier punten, welke de eerste twee wedstrijden van het seizoen hun opleverden.

De big match in 2 B. tusschen Blauw Wit en Velox is in een gelijk spel geëindigd. De beide rivalen staan op 13 punten en geven elkaar niets toe.

Een speciale vermelding verdient hier V.V.A., dat er in slaagde Bloemendaal met niet minder dan 6-1 te slaan. Even

Ajax wint met 2-0 van H.F.C. te Haarlem. Spelkierje uit deze ontmoeting. Anderen weert zich bij een hoekschop op het Haarlemsche doel.

De korfbalwedstrijd Blauw Wit-Swift (3-3). Spelmoment uit deze match voor het doel van Swift.

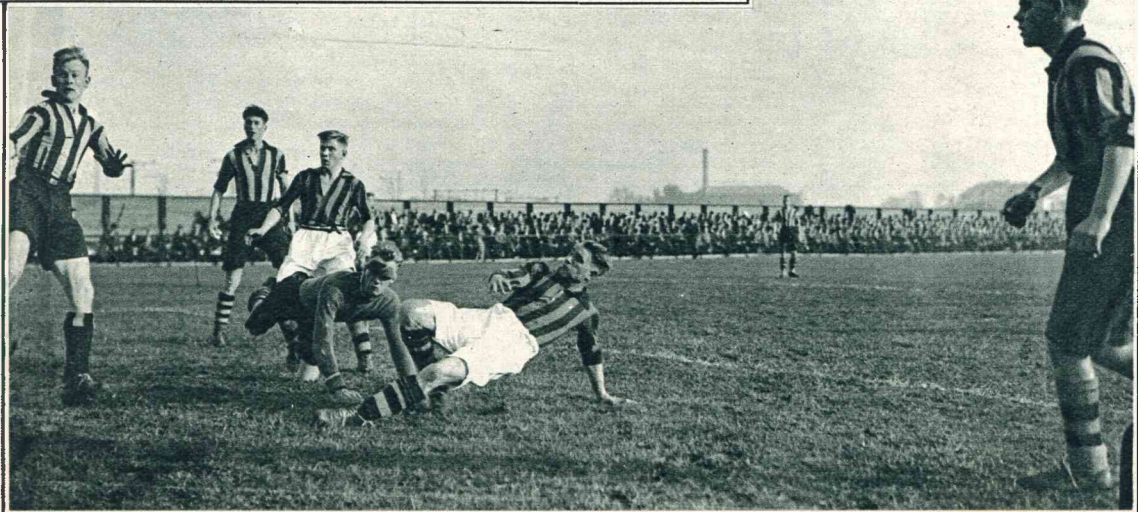
moeilijk als de Amsterdamsche clubs in Bloemendaal een gunstig resultaat bereiken, schijnt het voor de Bloemendalers om op Amsterdamschen bodem te winnen.

In de andere afdeeling wist Z.V.V. zijn ongeslagen record te handhaven. Wel heeft O.V.V.O. den Zaankanters heel wat moeite bezorgd, doch tenslotte trokken de blauwzwarten toch met een 1-0-overwinning huis toe.

Daar D.W.S. op overtuigende wijze van Kinheim won, is ook de ploeg uit Velsen thans vrijwel uitgeschakeld en kan men er van op aan, dat de strijd om den kampioentitel in deze afdeeling zich zal beperken tot Z.V.V. en D.W.S. Zeeburgia is door een hernieuwde nederlaag zoowaar afgezaakt tot de negende plaats. Er is hier echter geen gevaar voor de Whites, daar H.R.C. met een hardnekkigheid, een betere zaak waardig, zijn wedstrijden blijft verliezen.

In tegenstelling met het vorige jaar treden de korfbalkampioenen dit seizoen lang niet zoo op den voorgrond als toen. Na de nederlaag tegen Westerkw. en het gelijke spel tegen D.V.D., volgde ditmaal wederom een draw en dat nog wel in eigen huis. Het begin was voor Blauw-Wit veelbelovend, want binnen 7 minuten na den aanvang noteerden ze reeds een 3-0-voorsprong. Swift, als altijd even taai, gaf den moed niet op en met succes, want toen het eindsignaal weerklonk, hadden de geelkragen kans gezien de partijen op gelijken voet te brengen (3-3). De tweede verrassing in deze afdeeling was het gelijke spel van K.Z. tegen D.D.V. (4-4), waardoor laatstgenoemde haar eerste winstpuntje kon boeken. De Koogers mogen waarlijk nog van geluk spreken, dat zij het tot dit resultaat wisten te brengen, daar ca. een kwartier voor het einde D.D.V. nog met 4-2 voorstond. Voor de leiders, Westerkwartier, zullen deze uitslagen van harte welkom zijn geweest, vooral waar zij een der „runners up” D.T.V. er met 2-0 onder wisten te houden. Hierdoor zijn de roodbroeken nog steeds ongeslagen en hebben thans een voorsprong van 2 punten op Bl. Wit en K.Z., die bovendien ieder nog een wedstrijd meer gespeeld hebben. Olympia kreeg te Bussum een zeer schotvaardig D.V.D. op bezoek en moest hiervan met 8-3 de gevolgen ondervinden.

De wedstrijd D.W.S.-Kinheim (4-1). Een der doelpunten van de hoofdstedelijke kampioenscandidaten in 2 A. Eén der D.W.S.-voorspelers schiet den bal onder den vallenden keeper door in het Kinheim-doel.

„Nu een
gezellige
kop cacao.”

In een wip is ie klaar en 't is merkwaardig welk een ouderwetsch gezellige stemming zoo'n dampende kop Van Houten's cacao meebrengt. En als U de cacao dan gereed maakt volgens het recept van Van Houten's fameuzen kok, dan weet U zeker, dat de fijne, natuurlijke cacao-smaak en het zuivere aroma werkelijk verrassend tot hun recht komen.

Van Houten's kok heeft nog meer recepten. Ze staan op de verpakking van de nieuwe bussen. Recepten voor pudding, vla, taarten. Dat kunt U allemaal maken van cacao. En aan het eind van de maand, als de bus leeg is, ontvangt U nog het prachtige „Eigen Tijdschrift”.

Van Houten's
CACAO
MET RECEPTEN

24/11/38

„De zuiverste en fijnste”

Vraagt Uwen winkelier het nieuwe 1/2-ons pakje van Van Houten à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao of een groote chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.

**Dame uit Den Haag leed
langen tijd aan spierpijnen...**

Nu van alle pijn verlost!

**Kruschen
Salts**

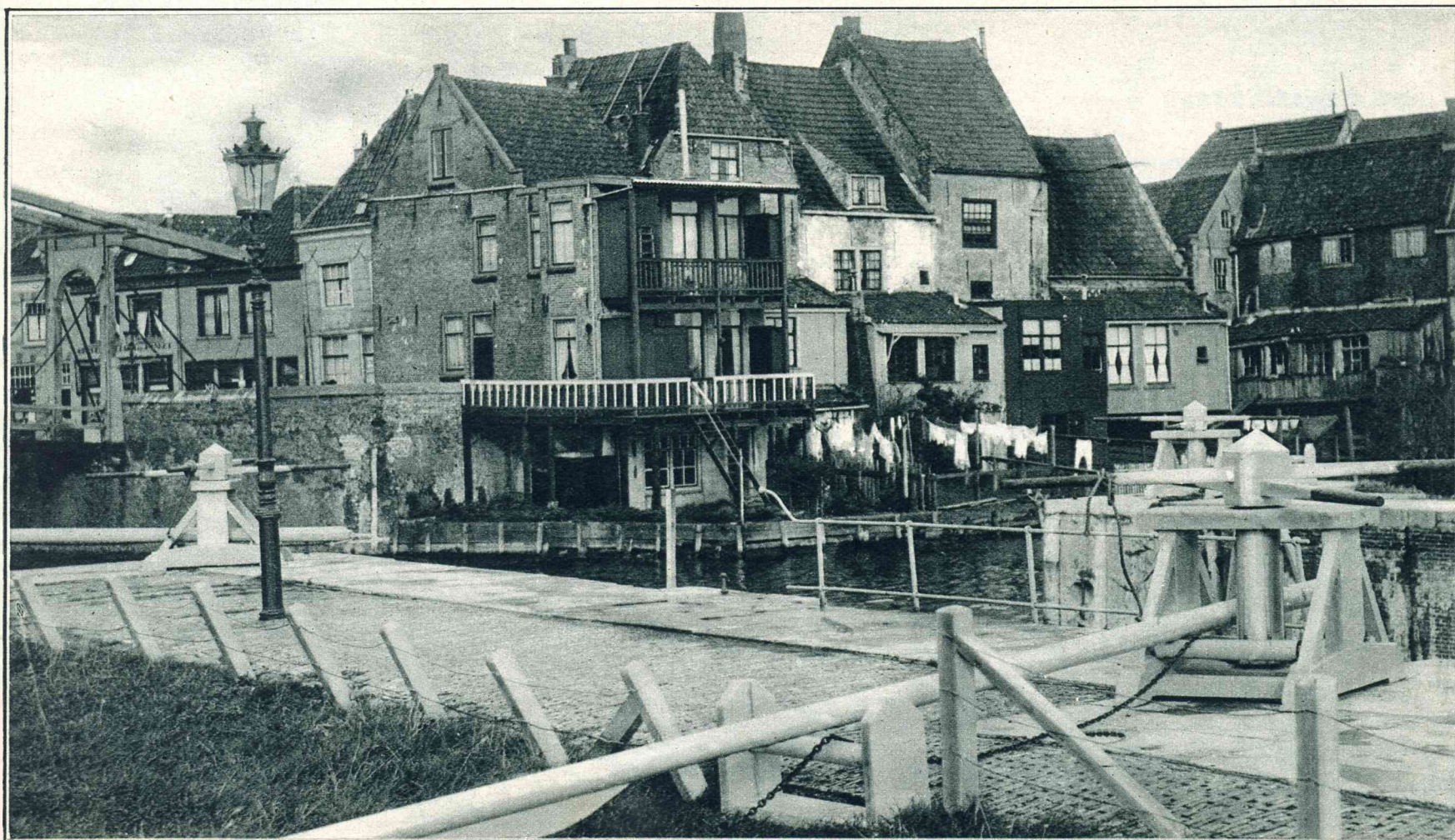
„Sedert langen tijd leed ik aan spierpijnen, die in hoofzaak veroorzaakt werden door het zenuwgestel. Van alles had ik al geprobeerd om van die pijnen af te komen, echter zonder resultaat. Totdat ik — nu een jaar geleden — begonnen ben met het gebruiken van Kruschen Salts. Eigenlijk gezegd had ik er al na een half jaar zooveel baat van: de pijnen waren nagenoeg geheel weg. Toen had ik U reeds willen berichten, hoeveel succes ik met het gebruik van Kruschen Salts gehad had. Ik heb echter een vol jaar gewacht om met te meer zekerheid de genezing aan bovengenoemd middel toe te schrijven en het iedereen te kunnen aanbevelen. Ik geef U daarom ook het recht, van mijn schrijven gebruik te maken als aanbeveling van het voortreffelijke „Kruschen Salts.” A.B.”

De pijnen van allerlei vormen van reumatiek zijn meestal een aanduiding van te trage werking der inwendige organen, een gebrek, waarvan de lijder zich zelden bewust is. Deze toestand brengt echter een ongemerkte ophooping van schadelijke stoffen, die langzamerhand het bloed onzuiver maken en de ondraaglijke pijnen veroorzaken. De „kleine dagelijksche dosis” Kruschen Salts houdt Uw inwendige organen in actieve werking, zoodat alle onzuiverheden volledig en regelmatig uit het lichaam verwijderd worden. Het gevolg is een inwendige „reinheid” en een zuivere bloedsomloop, vrij van alle schadelijke stoffen, welke verantwoordelijk zijn voor menigen onverklaarbaren toestand van slechte gezondheid.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt dezen gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist bij wien U dezen gekocht hebt. Hij zal U uwe geheele uitgave f 1.60 onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen.

Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze „Grootte Proefpakketten” uitverkocht heeft. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

ACHTER HET ZUIDERSPUI TE ENKHUIZEN.

Geef 't jezelf!
Geef 't jezelf!

Dat is een goede raad van Kannertegen! Begin nu met een cadeautje voor Uzelf! Dan kunt U met Sinterklaas zelfgemaakte en des te welkomer cadeau's aan anderen geven! Geef Uzelf het breiboek „Handwerkvreugd” der Everlasting-fabrieken. In „Handwerkvreugd” vindt U beschrijvingen voor het maken van een baby-pakje, een boxkleed, een peignoir, een mutsje, een pullover, een poef, een bedsprei en nog heel veel meer!

„Handwerkvreugd” is gratis verkrijgbaar voor Everlasting-breisters tegen inzending van 50 Everlasting-etiketten. Voor anderen tegen f 1.50 contant. Bestel het bij Uw winkel of bij de Everlasting-fabrieken — Heeze.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

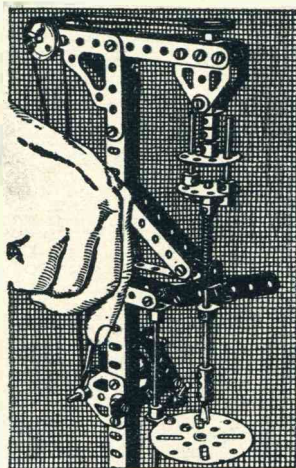
Alléén de naam Everlasting en het Trolasol-etiket garandeeren waschechtheid, lichtechtheid, lucht-echtheid en indanthrenechtheid.

46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebloekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden.

RINGERS
Let op den naam!

Nu is het Meccano-tijd!

Iedere moderne jongen houdt van Meccano. Hij bouwt graag werkende modellen van machines, bruggen, auto's en honderden anderen. Hij wil uitvinden en bouwen met Meccano. Hij wil met zijn vriendjes wedijveren in het mooiste spel voor jongens.

Geef Uw jongen met St. Nicolaas of Kerstmis een Meccano-does en bezorg hem de mooiste, leukste en meest vermakkelijke liefhebberij, die mogelijk is.

In elken goeden speelgoedwinkel verkrijgbaar van fl. 0.75 tot fl. 2.20.

GRATIS VOOR JONGENS

Een mooi Meccano boek. Het staat vol met schitterende afbeeldingen en interessante bijzonderheden. Ons depot voor engros zal Uw zoon een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)
Kromboomssloot 59, AMSTERDAM.

MECCANO

MECCANO LTD., Liverpool, ENGLAND.

Die leelijke vetpuistjes kunt U wegvagen

wanneer U ze even behandeld hebt met het meest eenvoudige, natuurlijke middel: Radox. Geen pijnlijk en gevaarlijk uitknippen meer. Met deze gemakkelijke Radox-methode kunt U de vetpuistjes onmiddellijk en volkomen verwijderen. U mengt daartoe een theelepel Radox in een glas goed warm water en bet de aangetaste plekken hiermede gedurende eenige minuten. Droog nu af met een zachte handdoek en U kunt de vetworpjes eenvoudig wegvagen. Gebruik hierna wat goede cold cream. Zorg dan, dat de vetworpjes voor goed wegblijven door voortaan steeds wanneer ge Uw gezicht wast, wat Radox door het water te mengen. Radox voegt aan het waschwater een hoeveelheid zuurstof toe, welke door de huidporiën dringt en deze grondig reinigt. En die zuiverende, geneeskrachtige zuurstof maakt het ontstaan van huidontsieringen als vetworpjes, puistjes, uitgezette poriën etc. verder onmogelijk.

Radox is heerlijk geperfumeeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Elken dag een kop Ovo. Elken dag nieuwe kracht voor Uw arbeid. U wordt levenslustiger, sterker, gezonder.

Ovomaltine is een extract uit natuurlijke voedingsmiddelen, het bevat alleen de werkelijk voedende bestanddeelen daaruit. Daarom versterkt Ovo zoo. Omdat het louter voeding is.

In bussen vanaf 70 ct.

OVOMALTINE
versterkt ook U

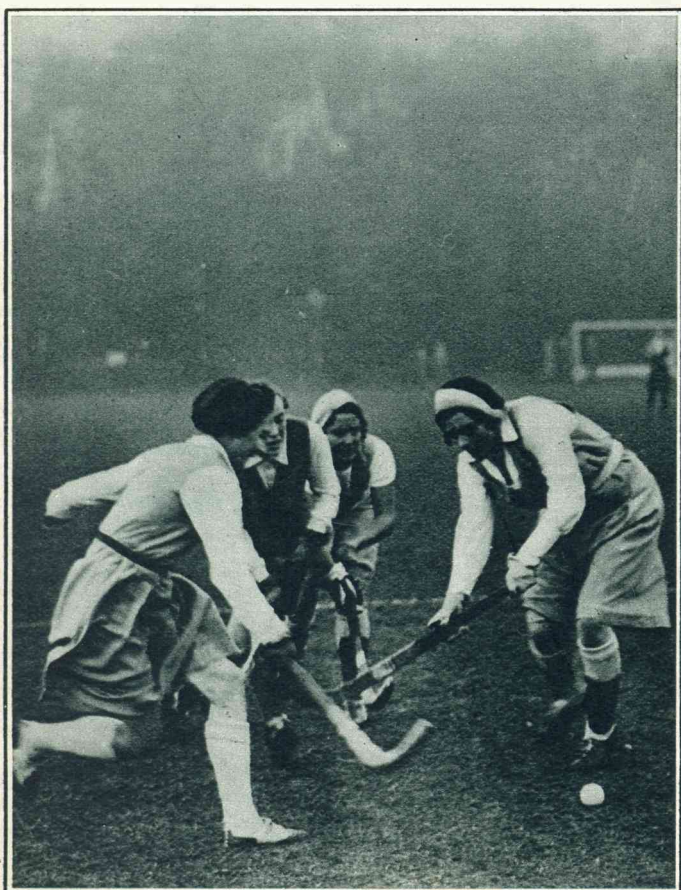
De Haarlemsche wandelsportvereniging Marathon organiseerde Zondag een 30 K.M. marsch. Onze fotograaf kielte het gezelschap aan de startplaats bij Hotel Den Hout aan de Dreef.

O.V.V.O. verliest na een spannenden strijd met 0-1 van de leiders der afdeling. Een van de talrijke gevaarlijke aanvallen der Zaan-kaners op 't O.V.V.O.-doel.

Ook D.D.V. en Koog-Zaandijk deelen de punten (4-4). Onze fotograaf kielte in deze match dit aardige spelmoment, genomen voor het doel van Koog-Zaandijk.

Hockey te Hilversum in den mist. De dameswedstrijd Hilversum—'t Gooi werd door de „gastvrouwen” met 3-2 gewonnen. Kiekje uit deze match voor het doel van 't Gooi.

A.S.S.O.

INSTITUUT VOOR

BRIEFONDERWIJS

DIRECTEUR: J. V. D. Bij, HOOFDONDERWIJZER
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

LAAG MAANDELIJKSCH LESGELD - GEEN VOORUITBETALING - IEDERE WEEK
LESZENDING - CORRECTIE VAN GEMAAKT WERK - LAGER ONDERWIJS VOLDOENDE.

Na goeden afloop fraai diploma

Atlassen, woordenboeken, technische werken gratis.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol., verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers), verkooper en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textiel-waren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, correspondent, veeverloskundige, enz.

VOOR DAMES: verpleegster, kraamverzorgster, (diploma voor gehuwden en ongehuwden), verkoopster en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, correspondente, privé-secretaresse, facturiste, enz.

B-CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Grootte), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

C-CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electricien, electro-techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale verwarmingen, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, fitter, loodgieter.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die alleen de lagere school hebben bezocht.

Vraag eens inlichtingen omtrent onze

kantooropleidingen

voor dames en heeren

Het zijn de
volgende cursussen:

1. **Administrateur en privé-secretaresse.** Algehele kantooropleiding. Les in boekhouden, Nederlandsche handelscorrespondentie en stenografie, dus in de drie voornaamste kantoorvakken. 6 studieboeken cadeau.
2. **Facturist en facturiste.** Les in rekenen, handelsrekenen, facturen, vreemde muntsoorten, handelsgebruiken, enz. Facturisten worden regelmatig op de kantoren gevraagd.
3. **Boekhouden voor beginners.** Grondig les in enkel- en in dubbel-boekhouden. Cursus voor zakenlieden en voor kantoor. Ook voor bijverdiensten is ons diploma boekhouden uitnemend geschikt. Geen boekenkosten. Lessen zijn volledig.
4. **Nederlandsche handelscorrespondentie. Opleiding correspondent(e).** Naast het schrijven van brieven ook les in uitgebreide handelskennis. Studieboek gratis.

5. **Fransch, Duitsch en Engelsch voor beginners.** Grondig les in deze talen. Aan de uitspraak is groote zorg besteed. Woordenboeken gratis.
6. **Stenografie (systeem „Grootte“).** Practische cursus voor beginners. 5 studieboeken cadeau.
7. **Fransche, Duitsche en Engelsche handelscorrespondentie.** Opleiding correspondent(e) vreemde talen.

Opmerking. Voor de cursussen 1 tot en met 6 is lager onderwijs voldoende. Nummer 7 is voor gevorderden.

Zend HEDEN
dezen bon in
gesloten enve-
loppe met post-
zegel van 6 cent.

Lesgeld
vanaf
fl. 2.50
per
maand

Ik verzoek zonder eenige verplichting gratis inlichtingen
omtrent den cursus voor

NAAM:

STRAAT EN NUMMER:

WOONPLAATS:

GEBOREN:

Vat moed en zet U tot den arbeid!